پرخه

د اسوېلو اپلتې

شعري ټولګه

کال ۱۳۹۵

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ

ستا لیونتوب ته ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکي نوم: پرخه، د اسوېلو اپلتې

شاعر: احمد سلیم ړنګ

دیزاین او ټایپ: احمد سلیم ړنګ

کال: ۱۳۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

زه احمد سليم ړنگ نومېږم د استاد غلام حسين ړنگ زوی او پوهنوال استاد غلام دستگير ړنگ خوريانې نمسی يم. په کال ١٣٥٨ ل کې په کابل کې زېږېدلی يم. د کمپيوټر ساينس ديپلوم مې د خيبر پښتونخوا د هايټک د لوړو زده کړو موسسې څخه او په حقوقو او سياسی علومو کې مې ليسانس د کابل پوهنتون څخه ترلاسه کړی، د ښاغلي حيدري وجودي څخه مې د مينې، تصوف او عرفان زده کړې کړې، د مولانا جلال الدين محمد بلخي رومي رح آثارو پراخه مطالعه لرم ځکه عرفاني اصطلاحات مې د شعرونو غټه برخه جوړوي، همدا لامل دی چې زما د شعرونو غټه برخه د ظاهري معنا پرته خپل عرفاني تشبيهاتو، اصطلاحاتو او مفاهيمو لرونکي دي، دې ټکي ته مې ځکه اشاره وکړه چې ځنې اشعار د تامل وړ دي او بايد په لنډ فکر يې په هکله قضاوت ونه شي.

زه له ليکوالانو او اديبانو سره تر ډېره په اړيکه کې نه يم، ځکه ونه مې شول چې د هغوی نظر د خپلو اشعارو په هکله ترلاسه او تاسې سره يې شرک کړم، همداسې د اوس لپاره د خپلو اشعارو د چاپ مالي وړتيا نه لرم نو ځکه يې د سافټ او يا PDF په بڼه خپروم.

هر هغه وگړی/ وگړي او يا ټولنه چې وغواړي له دې اشعارو څخه گټه پورته کړي او يا يې په هر ډول خپاره کړي د ليکوال د معنوي حقوقو په پام کې نيولو سره د گټه اخستنې حق لري.

دا زما لومړنۍ شعري ټولگه ده، تر دې وړاندې مې د ښاغلي جان اداير John Adair د The Leadership of Muhammad او د ښاغلي ذاکر نايک Quran and Science کتابونه ژباړلي خو هغه هم لا چاپ شوي نه دي.

درانه لوستونکي کولی شي زما د شعرونو په هکله د هر ډول څرگندونو او خپل نظر شريکولو لپاره د saleemrlung@gmail.com بريښناليک له لارې اړيکه ټينگه کړي.

په مينه

سليم ړنگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهايي ده زما سيال د تا د حسن
ټول آسمان دی زنې خال د تا د حسن
فرښتې يې له ازله ځينې شميري
بې انجامه دی کمال د تا دحسن
اووه آسمانه څو تر پښو لاندې کېښږدي
ښکاري نه ورته جمال د تا د حسن
فرش و عرش واړه ورکيږي په کې هلته
چې منصور ويني وصال د تا د حسن
ته الف نه يې تر يا د ښايستونو
لمر لمبه شو له شمال د تا د حسن
هر حسينه يو سپي ساتي په درشل کې
رنګ دې سپی کړه چې کړي قال د تا د حسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آدم خاوره چې خټه په اوبـــو شوه
د غیرت نامه له هغې ورځ پښتو (۱) شوه
انبیاء له پښتونواله وتی نشول
پښتونواله کلمه د مېړنو شوه
ما قرآن کې بې پښتو څه لوستي نه دي
خدایه ستا ژبه هم دا د لیونو شوه؟
په جنت کې به اعلان شي چې پښتو کړه
پښتو وایه د دین لیکه په پښتو (۲) شوه
عزرائیله د پښتو جامه کې راشه
ساه مې وړاندې ځار له ټولو میلمنو شوه
د پښتو دښمنه واوره ورکه نه شي
که هر څو ړنګه د کرکو په لمبو شوه

۱ :نوم، پښتونواله
۲ :پښتو ژبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم شهباز مې بيا د زړه تار ته ترنګ ورکړ
بيا مې چا سپيره غزل ته مست رنګ ورکړ
ای صاحبه د پيالو د تريخو ميو
اسويلو ته چا د وصل آهنګ ورکړ
چا ؟ چا؟ بيا ماتې ښيښې د زړه کړې ټولې
چا ملنګ ته د سرو شونډو قلنګ ورکړ
چا مې بيا خاورې په ميو کړې راټولې
چا په ليچو خپل بنګړو ته بيا شرنګ ورکړ
حقيقت چې په مجاز کې هويدا شو
ابراهيم ته چا صورت د پتنګ ورکړ
خلک نه پرېږدي د خپل د غولي سپی هم
تا په يو غنم اغيار ته خپل ړنګ ورکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د گل په نبض کې ساه بسمل ښکارېږي
د لمبو اوښکې زړه له تل ښکارېږي
ښکارېږي زلفې دې پرېشانه ولې
هنداره زما د بخت ول ول ښکارېږي
د شګو کور دی اسوېلو جوړ کړی
که د ارمان سپیره محل ښکارېږي
تشه پیاله وه زړه یې پرک چاودلی
سرخي په سترګو کې څه چل ښکارېږي
د شفق ناوې په سر شال سور کړی
غروب په وینو دې ګوګل ښکارېږي
چا ته انځور کړې ته نقاش د ازل
که د مجنون زړه له ازل ښکارېږي
رنګه دانې د سرو یاقوتو دي که
څوک دې په خیال کې د غزل ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل او عشق (زړه)

عقل دوزخ دی سرې لمبې دی ډار دی
زړه د الست ساقي منصور دی دار دی
عقل تر عرشه ځي د خره په مزل
زړه یو وزر تر عرش او کور د یار دی
عقل بنده دی د بنده په زنځیر
زړه د پاچا د پاچایانو پلار دی
عقل د زړه سره جوړېږي کله
عقل له خاورو زړه د روح دیار دی
عقل شداد دی د نمرود پاچاهی
زړه ابراهیم دی جنتي په نار دی
عقل په ځان کې ورک دی ځان نه ورک دی
زړه گلستان دی هر یو گل دی خار دی
عقل چې وایي زړه یې کله مني
چیر ته د خره غږ چیرته خوږ ستار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل او زړه شمس و حجر غوندې دی

عقل تیاره دی د رندو سهار دی

عقل کافر دی خو مومن نه دی زړه

زړه خپله دین دی د قرآن دستار دی

عقل سجدې کوي خدای نه پېژني

زړه د ساقي غېږه کې غاړې هار دی

زړه خپله جام دی او ساقي و مۍ دی

زړه میخانه ده د ایمان سینګار دی

رنګ پل په عقل بږدي د زړه سره ځي

قاب و قوسین دی زړه اسرار اسرار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنې ملالې!

له ازله زه مین یم
ستا په خال او ستا وصال ته
ځومره ډېر دامونه ایښي
له درشله ستا جمال ته
پښتنې ساقي اغلې
ما په دین ایمان منلې
لږ مسکۍ شه ای ملالې
سلیم، ړنګ شو ستا کمال ته
را ته ووایه چې ستا یم
احرام وتړه زما خال ته
زه به خاورې په سر باد کړم
تا به هر لمانځه کې یاد کړم
ته وحشي زلفې خورې کړه
وایه ! ړنګه راشه جال ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا دې تنې شته په ګریوان کې ښکلې
کافره نه یې په ایمان کې ښکلې
مینه نازکو ښکلیو کار کله دی
بلده نه یې په تاوان کې ښکلې
چې د منصور وینې نکریزې نکړې
کله به ما دا خپل جانان کې ښکلې
قسم په شنه خال ستا د سپینې زنې
که یې د ړنګ په عشق کې وران کې ښکلې
ستا د وفا چیرته هنر ښکاریږي
چې دې د شونډو جام پنهان کې ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته دې ښار کې ټول تنها دي د پردو غوندې دي

دلته دګل پاڼې تيرې دي د اغزو غوندې ديرې

دلته مومن په سر صليب لري په ژبه "يس"

دلته کافر په سر لمبې لري ډېوو غوندې دي

مينه يهود مينه ترسا ده په کعبه کې نشته

دلته هر زړه حجر حجر دی د کعبو غوندې دي

دلته سلام په چا کول له آبرو تيرېدل

دلته روغبړ د مهذبو د غويو غوندې دي

دلته ناپاک پاکو شرابو ته طعنې ورکوي

دلته پاکان دمهاجر د آبرو غوندې دي

چيرته چې هر پل نفرتونه سرخازې جوړوي

د ړنګ غزلې ګل له زړه وتو وړمو غوندې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

گونډې په خوب کې دې ژړلي دي نن
چې نن له سترګو پرېوتلی ښکارم
په هيڅ بازار مشتری نه لرمه
ستا اسويلو آزار وهلی ښکارم
زما جنازه ستا اننګو کړې ده
د زنخدان څاه کې لويدلی ښکارم
د عشق شهيد يمه مزار نه لرم
د جنتو دوزخ سيزلی ښکارم
ړنګه فلک ارزان پلورلی نه يې
د زلفو تار سره اوبدلی ښکارم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نه وړاندې زما سیوری آیینه ښکله وي
د مخ سحر دې چې د زلفو تیره شپه ښکله وي
د مینې ښار دې سپوږمۍ نه لري او لمر نه لري
په دې کوڅو کې اغزي تیرې مې سر پښه ښکله وي
دلته آذان د میکدې نه د پیالو نه راځي
زما تندی د ساقي سترګو پیمانه ښکله وي
د مسلمان د لباسي ایمان د رنګ غوندې دي
د تا سلګۍ چې یې زما لمبه سینه ښکله وي
ملا مې د مینې د سپوږمۍ غوندې ماتېږي ځکه
د نن سبا لوظونه مات د وخت شپنه ښکله وي
د رنګ د ماتې څوانۍ غږ د مات رباب غوندې دی
خنګه به مسته شي چې تار یې اندیښنه ښکله وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تار د زلفو له سپوږۍ نه پرېوتلی وو په ځمکه

مستو جوړ کړو ترې ستار او زاهدانو لار کړه ورکه

رنګ اوبدل په خپل دیوان کې سیاهي د هغو زلفو

کله جوړ شو ترې غزل او کله عشق نه په کې کرکه

کله خوب وو کله هوش وو کله زهر کله نوش وو

کله مې وو کله جام وو کوثر کله هغه ترکه

کله کفر کله دین وو کله لار وه کله سحر

میخانه وه که مسجد وو له کوم جامه تپوس وکه

رنګ ولاړ وو د منصور او د خیام د کوخې منځ کې

چا ویل چې مسلمان دی ما وې کفر سر یې غوځ که

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله د تش جام غونډې سينه د چا کنډره شي
کله په غورځنګ شي او آسمان پورې هم بره شي
کله داسې کېږي داسې نه کېږي پوهېږم نه
هو په ما قيامت شي چې مې خيال د چا تر سره شي
غم د خلکو لاړ شي او کوترو غونډې راشي بيا
ما ته مې د غم مرغه بې لاسه او وزره شي
واچوه شراب ساقي چې ډېر دا غم زغمی نه شم
زېړ شي رنګ مې چير ته چې د عشق کومه خبره شي
کاش چې عشق عاشق سره د غم غونډې وفا وکي
وژاړي خندا کې هم خندا يې هم نظره شي
ای د ړنګ سپيره غزله مست شه په شرابو کې
وکړه منصوري نارې چې عشق هم در په دره شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آدمه ! تا چې څه ګلان کړلي
هغه ګلان لا چا رېبلي نه دي
د تا ګناه او خطا پاکې شولې
زموږ سجدې لا چا منلي نه دي
ګنې دا ټوله کيسه موږ ته وله
څوک له جنته چا شړلي نه دي
زه دې دوزخ او عذاب نه منمه
موږ د تقدير اوراق ليکلي نه دي
زه د آدم ګناه منلی نه شم
منم نه څه چې ما ويلي نه دي
زه دې جنت کې نه په ځنګ کې اوسم
ما بې دوزخه څه ليدلي نه دي
انکر نکير دفتر ته اور واچوه
څوک موږه منځ کې اوسېدلي نه دي
درنه د رنګ پښتون جنت کې غواړم!
پښتون ته چا لا ټيټ کتلي نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره ! راته مه وایه پخلا به شم
ووایه، د تا ومه د تا به شم
تللې که آسمان ته ومه را به شم

وږم د گل چا له گل بیل کړی دی
چا له ستورو ځان ته امیل کړی دی
زما آسمانه ستوری دې یم ستا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

زه په تا په مینه دې باور لرم
نه لرمه صبر دا هنر لرم
صبر صبر صبر کې فنا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينې تقديريونه سوزولي دي
مينې له آسمان ستوري راوړي دي
مړه به شم خو ياده په وفا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

مينې زما مينې ښښتنې زما
تا نه ځار شه وينې ښښتنې زما
مه اوړه له رنګه نيمخوا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیدو غانونه گرځوي په ژامه
د نامه گنډه یې هغسې وي خامه
استنجا کې به دعا د استنشاق کړي
لوی مفتي شي چې په سر کړي خپل عمامه
د ایمان او کفر مهر یې وي لاس کې
چې پښتون مشر پرې خنگه کړي بدنامه
الا الله ته دې پرېږدي نه لا اله کې
بس په ښځو پسې ښتی یې امامه
سترگې پرانیځه د وخت ځنې خبر شه
اسلام نه شي په اودس باندې تمامه
د مچۍ ځالې ته مه وره ړنگه گوتې
گنې غوځې به کړي لاندې ستا د نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ مثال په اوسنۍ آسیا کې
سره غوښه سپیو د قفس په خوا کې
که شو هډوکی هم خلاصی نه لرو
سپی هم کیدی نه شو د سپو نخا کې
دا د سیاست او د قدرت جګړه ده
موږ د خرګوش په خوب ویده دنیا کې
یو نه شو نه شو یو کېدلی نه شو
ورک به شو ژر د پټ غلیم بقا کې
سپی مه شه خو په لاس یې غاښ لګوه
د سپو په جنګ کې د کوترې غپا کې
د سر سړی مو په سر پاتې نه شو
دله دیوث مشران شول پښتونخوا کې
بیا به تاریخ بیا به تیر وخت را نشي
ړنګه راوینښ شه نن شه نن په خوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخیل چې د مړو سترګو زما په سر شي
آوازې د مرګ مې پورته له هر در شي
لا ژوندی یم ما په مړو حساب نکړئ
جنازې د عاشقانو هر سحر شي
هغه مې، چې د ساقي له ګوتو څاڅي
مرګ ته ساه ورکي اعجاز شي او هنر شي
څو چې شپه په میخانو کې سبا نه کړم
سوزوي مې لمر د چا د مخ قمر شي
عاشقان په ژوندو چا شمېرلي نه دي
د باڼو له زور که کله څوک خبر شي
ږنګ د تا په عشق کې مړو کې حساب شو
فال به نیسم که دې ښکار په شوخ نظر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه سره مې مه ګنډه دا تار د زلفو خام وي ډېر
پام چې جام اوچت نه کې د مينې جام بدنام وي ډېر
دلته د بلال آذان د چا د بنګړو شور کې وي
دلته خال کعبه شي خو طواف لره يې دام وي ډېر
پام کوه چې دلته د کوثر ساقي خپل جام سره
سر له تنه غواړي که د تنده د دې جام وي ډېر
عشق د پتنګ سر خوړل دي عشق د شمعې زړه سوزل
عشق کې منصوري ويل وي هر منصور ناکام وي ډېر
عشق به دې لمبې کړي ړنګه او لمبې ايرې شي بيا
باد به دې ايرې يوسي مړو سترګو ته دې پام وي ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانجه په سترګو دوه لاسه مه وهه

په خامو شونډو دنداسه مه وهه

مین ظالم وي ډېر به پاتې نشي

سره د سرو شونډو د پاسه مه وهه

چېچل په غاښ د سرکو شونډو توبه

سره مرچکي په پتاسه مه وهه

په یارانه کې خو بنګړي ماتېږي

هومره غوصه ! دیګ په کاسه مه وهه

عشر کې ږنګ غریب ته شونډې ورکه

د نیلام غږ په نخاسه مه وهه

نخاسه (عربي)= منډيي، بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو کې اوسېږې د اشنا کيسې همدومره وي
پرېوځې په ګرېوان د چا، وفا کيسې همدومره وي
پل له کاروان پاتې شي په نرمو نرمو خاورو کې
مرګ و ژوند يادېږې خو رښتيا کيسې همدومره وي
پاتې نه شوه لاړه ما يې ډېر لمن ته وژړل
ګل سره د پرخې او سبا کيسې همدومره وي
يو بل ته چې وسوزي د شمعې پتنګ مينه ده
عشق کې د لوظونو د بقا کيسې همدومره وي
ټولې نشي خومره چې د مات زړه ټوټې ټولې کې
مينه کې د پاتو د دنيا کيسې همدومره وي
زه او تنهايي زما د اوښکو سره وژاړو
نه ووځی له زړه نه د ژړا کيسې همدومره وي
ړنګه چا ته مه وايه چې خومره پرې مين يې ته
وسوزه په زړه کې د وفا کيسې همدومره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه، سرونه نه ماتېږي
چې دوه خرونه سره مست شي
ملتونه خاورې کېږي
د قدرت تږي چې پست شي
بیزو خویه رهبر داسې
لکه توره چې له جست شي
د ناپوهه ولس مشر
د شیطان له سوتې هست شي
پتې سترگې پسې درومي
د ړاندو لاس ته چې دست شي
یرغمل شي ړنگه پوهه
چې جاهل جاهل همدست شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخې زما د زلفو شپو لاس کې دي
د لمر ختل دې د کتو لاس کې دي
ته به له ناز مخ ته لاسونه نیسې
ښکلاوې ستا د پټېدو لاس کې دي
د مین زړه ماتې نسکورې پیالې
په شونډو زلفې پرېوتو لاس کې دي
د زنې خال کې دې ورک زړه لټول
چېر ته چې ستورې ورکېدو لاس کې دي
نادان هوس د زلفو دام ماتوي
عقلونه خام د شونډو سرو لاس کې دي
د ړنګ د خیال هنداره ستا ډکه ده
غزل لیکل د خاطرو لاس کې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د خالونو د شمېرلو په هنر پوهېږم

له شونډو جام د اخستلو په هنر پوهېږم

د اننگو د سپينو زرو نه روپۍ جوړوم

په يوه روپۍ د ځان پلورلو په هنر پوهېږم

په تېره زړه د معشوقو ورته بانه تېزوم

زه د خنجر د نازولو په هنر پوهېږم

پېزوان ته وينې ورکوم چې ښښتنه سياله شي

په خپل فتوا ځندۍ ختلو په هنر پوهېږم

اوربل ته چل د خرخشو ښيم وږمو سره زه

په پرهر زړه مالگه وهلو په هنر پوهېږم

د چا د مړو سترگو څپو ته توپانونه راوړم

په مړو ژونديو د وژلو په هنر پوهېږم

له تار د زلفو نه رخسار ته تور کفن جوړوم

زه د رسمونو ماتولو په هنر پوهېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په صحيفو د سپين جبين باندې حلال ليکمه

د عشق مذهب اعلانولو په هنر پوهېږم

سيورو کې زه د دوزخونو زخمي زړونه ساتم

د شونډو نښو د ساتلو په هنر پوهېږم

دې ځيګ پښتون ته څه د مينې آيتونه راوړم

د ميخانې د آذانونو په هنر پوهېږم

خپله پګړۍ د عشق د زلفو سره کلکه تړم

د نفرتونو ورکولو په هنر پوهېږم

د عشق فتوا ده چې د ړنګ غوندې پيالې پورته که

نشه نشه جنت ته تللو په هنر پوهېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هنداره ګورم چې یوه شېبه په ځان وخاندم
په عقل مینه په مذهب کې ورک انسان وخاندم
عقل مې وتړي په یو زنځېر او مینه په بل
زه په جنت کې هم شلېدلي خپل ګرېوان وخاندم
هنداره ګورم خو لوګی لوګی هر څه ښکارېږي
په سوي عقل سوې مینه او ایمان وخاندم
څوک خدایان خپله جوړوي څوک د چا خدای شي خپله
زه هومر ډېر د خدایانو په دوکان وخاندم
په یو وزر باندې رسېږي منتها پورې څوک
د چا د خط و خال د مینې په فغان وخاندم
انسان په عقل ځناور شو عجیبه نه ده دا ؟
زه په بېزو له کهول پوهانو د زمان وخاندم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که يې هنداره د پردې خښتن ټوټه ټوټه کړه
زه به په ستر مفتی د کلي په وجدان وخاندم
هر چا په هر رنګه انسان او خدای ډال کړی ځان ته
له درده زه په دغه ګټه او تاوان وخاندم
هر چا تر وسي د دنيا او دين په نوم پلورلم
اسير مرغه وم د قفس په شنه آسمان وخاندم
لکه ملا چې جنازې باندې ياسين ووايي
"ړنګه" افغان ته دې په چغو او افغان وخاندم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته دی څوک په میخانه کې ؟ چې په ما باندې ثواب کړي
په شراب کې مې اخته کي بیا مې اور باندې کباب کړي
بیا مې ټوکې ټوکې سوی بدن میو باندې غوړ کا
بیا مې وارتوي لمبو ته دو چندان ثواب حساب کړي
چې زه نیست شم میکده کې د ساقي په عشق به هست شم
په پیالو کې به اوسېږم مست به نوم زما شراب کړي
د رندانو په محفل کې به زما پیالې جنګېږي
څوک به کفر را ته وايي څوک کوثر را ته خطاب کړي
ژوند هغه چې څوک شراب شي د ساقي په شنه پیاله کې
نه خوارېږه تانده انګور چې مچان خورې پرې خپل لعاب کړي
که ساقي ته رسېدل وي د عشق ژرنده کې ځان دل کړه
څو هستي خپله رنګ نه کړې عرش ته پورته څوک تراب کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه تټار یې په خټک جوړوم
له ماتو تورو ځوان هلک جوړوم
د عشق او عقل له انګورو څخه
د رومي روح او د خټک جوړوم
د زلفو تار او د باڼو په ستنه
ړنګې پښتو ته غزل کلک جوړوم
چې د پښتو ناوکۍ سیاله کړمه
د نظم مخ ته یې نمک جوړوم
څو په سجده شي هر کافر د پښتو
په صحیفو یې ورته شرک جوړوم
که لر او بر جانان پښتو هېره کړه
ړنګ ته مزار له لمبو ډک جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک د عقل پسې تلل خو زه وفا پسې تلم
ځکه تږول بل خوا ته روان ول خو زه تا پسې تلم
ښکارېدم چا ته مسلمان کله کافر ښکارېدم
کله به تلمه زه مسجد کله مینا پسې تلم
په ګل اغزو په میکدو او په پیالو کې ته وې
ته په هر څه کې ښکارېدې ځکه هر چا پسې تلم
تور دې د مینې څومره خوږ و چې کوثر به نه وي
زه د منصور له نسله وم د هر رسوا پسې تلم
مزل د عقل د خره چرته او د عشق د دلدل
د تریخو میو په وزر دې منتها پسې تلم
"ږنګه" په مینه کې ودان شوې خو هوس ښکارېدو
ځکه پتنګ شوم په لمبو د درد دوا پسې تلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنې پېغلې (ملالې)- !

غږ د اثر لرې بلاله یې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله یې ته!

درونډ د څادر له دغه شين آسمانه
د تورې پرک دې له دې لمر روښانه
د پښت تاريخ د زمرو ځاله یې ته!

غږ د اثر لرې بلاله یې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله یې ته!

لاس کې انوار لرې موسی پښتنې
د آسمانونو مسیحا پښتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهالت تیرو مشاله یې ته

غږ د اثر لري بلاله یې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله یې ته!

د سر په بیه مینه مینه کوې
د خدای رسول سره له دینه کوې
زما عایشه د دین جلاله یې ته!

غږ د اثر لري بلاله یې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله یې ته!

کله نازو شې زرغونه شې کله
د پت پتنګ او هم ډېوه شې کله
ثاني د نشته بې مثاله یې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ د اثر لري بلاله یې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله یې ته!

د نورو خلکو نارینه نه نره
د ننګ مورچل هر یرغلګره لره
د "ړنګ" وطن بدر جماله یې ته

غېږ د اثر لري بلاله یې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله یې ته!

- د میوند د ننګیالۍ ملالې د حماسې د ۱۳۵ مې کلیزې په ویاړ، ملالې رح
او ټولو افغانو او پښتنو پېغلو ته ډالۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرې گرېوان کې چې ساړه ښکاره شي
ړنګ به په ړنګ کابل کې څه ښکاره شي
د تا له سترګو نه پرېوتی یمه
څه به په اوښکو کې اوبه ښکاره شي
په تور د مینې د رسوا شوم هسې
لکه رانجه چې په لېمه ښکاره شي
معشوق که څومره کبرجنه شي خو
کله لیده په مخ درانه ښکاره شي
خندا د ناز دې اثر هومره لري
مسکا په مخ دا ستا د مره ښکاره شي
د ګل په مخ پرخه د ګل اوښکه ده
څاڅکي کې یوه نړۍ خواله ښکاره شي
قلمه مه څېړه د "ړنګ" زخمي زړه
په کې به مات د چا بانه ښکاره شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې در ته گـــــورم تخیل زما غزل غزل شي

شمعه شم وسوزېږم رنګ زما بدل بدل شي

شمه هنداره تا ته ګورم تا کې ټول شمه ورک

او هر ذره مې ستا ذرې ذرې ته غل په غل شي

خیال ته وزر د هما واغوندم چې تا ته درشي

تاو شمه مات شمه سکاره شمه اوربل اوربل شي

لمر شم چې پرخه دې د شونډو درنه غلا کړمه زه

خو شم شبنم ستا په ګرېوان ذرې ذرې تل تل شي

لکه خالونه دې په مخ "ړنګ" ړنګ ذرې ذرې شي

چې په محفل کې دې په غلا را ته کتل کتل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هومره غرور! خو په تا ښه ښکارېږي
تا کې ایرې شوم تا ته څه ښکارېږي
را نه رخسار په پلو مه پټوه
بې له تا هېڅ نور ما ته نه ښکارېږي
دا غرځنۍ سترګې او مړه کاته دې
په سل پردو کې هم پراته ښکارېږي
په شونډو ته چې سالو و نازوې
زلفې د تورې له غم مړه ښکارېږي
ته په دروغو ړنګ ته نه مه وایه
د تا صورت زما له زړه ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځې په تلو کې خپل هنر د هېروو را زده که
د زړه بدل کې چل د غم د ورکوو را زده که
د ارمانو ایرو ته څنګه طوفاني برخه شم
د شمعې ژوند د خپل ګوګل له سوزېدو را زده که
چې د دروغو صحیفې مې له رښتیا خوړې وي
په نن سبا را ته ژوندون په تش وعدو را زده که
چې ښه پرې پوه وي او بیـــا هم ورته سجدې سجدې وي
په عشق کې داسې صنم چا ته جوړېدو را زده که
په کومو لارو چې د کډې له دې چم تللي دي
په هغو لار پاتې کېدل دې له وږمو را زده که
روح یې په رګ رګ کې چې خدای به چیر ته ځای کړمه زه
چې را کې نه وې را ته خیال د بېلېدو را زده که
نه د ایمانه خلاصېدل نه له صنم غواړمه
رنګ یم په کفر کې ایمان د اوسېدو را زده که (۱)

(۱) اشاره ده طیبې کلمې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د الست د جام مستي ده چې فنـــــــا نلري
د "الا الله" او "لا الــــــــه" هم هيڅ پروا نـــــــــلري
چا چې الست کې د ساقي جام ته لبيــک کړی وي
داسې ميخور منصور ته دين کفر مانــــــا نلري
په هر ذره په هر قــــــــطره په هر ساه کې ساقي
که په هزار پردو کې پټ شي پټېدا نـــــــــــلري
ساقي له چا نه به ته کـــــومې دروازې بنـدې کې
ستا در ته نشته هسې لار چې منتها نـــــــلري
که دې مسجد که بتخانه او که په بل ځـــــاى لټوي
مقصد خو ته يې د رندو تګ څه خطا نـــــــلري ؟
ساقي ساقي راشه دا ټول ضعيف انسان وبښـــه!
حتى فرعون او عزازيل هم څوک بې تا نــــــلري
د رنګ به ونه منې دا چې کيسه ختمـــــه کې ته
تا چې مني هغه احمد او مسيحا نـــــــــــلري

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له تودو هم له سړو راووځو
د تاريخو له ځولنو را ووځو
د وخت جلاد را ته ځندۍ جوړوي
د عزرائيل له ارادو راووځو
هر څو که مونږه مړه کوي دا خلک
موږ به له هرو هديرو راووځو
چې يې شړلي له ښارونو يو موږ
لکه اغزي په دښتو غرو راووځو
د نازولو تمه نه لرو خو
په څه له خپل کليو کورو راووځو
تا ته به موږ اغزي د سترګو ښکارو
خو موږ ښکلا يو په رانجو راووځو
په تيټو سترګو را ته مه ګورئ چې
په يون د سترو پښتنو راووځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یو خوشال او احمدشاه پیدا کړو

ساه شو له تورو تورو زړو راووځو

غلیم که پوه دی موږ کم عقله نه یو

خو څنګه موږ له خپل پښتو راووځو

خاورې به شو خو واورئ ورک به نه شو

ړنګه په ننګ له جنازو راووځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وې چې ډېر سړی دا اور سوزوي

د ښکلو شونډې د زړه کور سوزوي

شيخ چې جنت وايي او شخوند تيروي

ګوندې دوزخ به تش دا نور سوزوي

تنکي شراب زما زاړه زخمونه

ساقي ما ستا دغه ټکور سوزوي

نن مې د ټول کلي په مخکې ښکل که

په تش لوظو دې ما پېغور سوزوي

چې به رښتيا سرې شونډې را کړې که نه

دا نادان شيخ خو مې په تور سوزوي

پرخه د ګل يا ستا د شونډو په سر

نيمخوا رنګ دی چې هر لور سوزوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهبري د هر سرکوزي دنده نه ده

د اوبو په زور روانه ژرنده نه ده

بصيرت بويه که غواړي بوميا شي

هره پکه ټنډه ستره ټنډه نه ده

د ملت ژغورل د وخت په حادثو کې

زلزلو نه تېښته هر خوا منډه نه ده

د شپانه کمال په غټو سپو کې نه دی

خو د سپو ونډه بېځايه ونډه نه ده

سترو سترو پښتنو تاريخ کې ړنګه

ګوډاګو کيسه اوږده ده لنډه نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش په مينه باندې خاورې گـــــــــــوهر کېږي
چې رانـــجه شي تيـــره ورږ د نـــــــــظر کېږي
خـــــر او سپی به په څه زده کړه انسان نه شي
خو انسان په لږ غلفت باندې خـــــــــــر کېږي
که دوزخ دوزخ لمبې غـوارې جنــــــــــت شي
د خليـــــــــــل د توکـــــل په اثر کېـــــــږي
د ساقي تر عرشـــــــــه لار د يوه گـــــــام ده
خو ترلاسه د مرشـــــــد په وزر کېـــــــــږي
که په ځان کې دې ورک خدای غواړې پيدا کړې
د غريبـــــــــــــــنواز د خـــاورو په در کېږي
ړنگه سپی د در د واړه اوليـــــــــــــــاء شه
چې د دوی له لاســــــه زهر کوثر کېـــــــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنډاسو ژامو کې چینجـــــــــن غاښ پوښ د زر اغوندي

خومره چې سپک وي د درنو پګړی په سر اغوندي

ګوډ خـــــــــــــــرونه دلته بومیا دي د تازي آسونو

د پاچاهانو خول اکثـــــــر د کلي خـــــــــــر اغوندي

په زړه داغلی غاټول تبنتي په مېـــــــــرو کې اوسي

اوبړی د ناز لمن د ښـــــــکلو په ګـــــــودر اغوندي

د وخت په تله نن درانه خلک چې سپک را خېـــژي

مریومي ډم جـــولا جامو ســـــره ګـــوهر اغوندي

د معجزو وختونه تېر دي خو دې ړوند پښتـــون ته

ټټو مزاجـــــــــــــه شیخ د سپین دلدل وزر اغوندي

جګړه د فکر وه پښتـــــــون په کې ډال شوی و چې

ډمان مشران شول او چپـــــــن د پیغمبـــــر اغوندي

ړنګه راویښ نه شو ما ډېر په غوږ کـــې ووې ورته

ټول د دښـــــــمن دي خو جامې دې د دلبــــر اغوندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نظر په سپېلنو پټوه

سترګې دې ما نه په کمڅو پټوه

هومره چې ښکارم هومره نر نه یمه

مخ دې له ما په څه پلمو پټوه

دا خوني غشي داعشي بانه دې

د تورو سترګو په رانجو پټوه

د سترګو تور چې دې کعبې شرموي

دا ګناهکارې په لېمو پټوه

دا ښار د حسن نه بېزاره کړو چا

کور د پښتو په نفرتو پټوه

رنګ دې بېزړه دی ساقي پام په کوه

غلی نظر دې له پردو پټوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق تور ته دې سلام وي
چې اعدام وي چې اعدام وي
د بې سرو په محفل کې
عقل جرم عشق انعام وي
د خوشال په میخانه کې
د حمزه د غزل جام وي
د غني لیونو میو
باندې مست سکنې مابنام وي
د حمید د خیال نازکې
ساقي، عقل د خیام وي
د رحمان د عشق لمبه او
د رومي سوی کلام وي
په سماع کې سپوږمۍ ستوري
په هر دام کې نوی دام وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملایکې هم راغلي

تماشې ته يې تمام وي

دلته شاه د زمانې هم

د کوثر د جام غلام وي

واړه خام هلته پاخه شي

پاخه واړه هلته خام وي

د (يس) په ميو محوه

سي پاره په "الم" وي

لا اله الا الله د

پښتنې ساقي کهول قام وي

هلته "ړنګ" ځندی کوي چې

هر منصور ته دا انعام وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه کافر نه شم انسان د پېژندلی نه دی

د ده په کوم کار چې شیطان هم شرمېدلی نه دی

هغه انسان چې ملایکو ته تا وپېژندو

خدایه! تر اوسه خو هغه انسان راغلی نه دی!

خدایه په نن سبا به غږ داسرافیل وارو

بې له خو تنو قرآن چا رښتیا منلی نه دی

مورې له قرآنه تش دا ږیره او پګړۍ اخستې

زمورږ د کلي مفتي هم ښه سم ویلی نه دی

ګوندې جنت دې د کابل غوندې سپېره پاتې شي

دومره پوهېږم ځناور ته دې ساتلی نه دی

فلک د لمر څراغ بل کړی او انسان لټوي

ګوندې جنت نه د آدم هېڅ راشړلی نه دی

خدایه ته هم لکه رنګ تل ارمان په زړه پاتې شوې

ما په صورت انسان خو په معنا لیدلی نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش چې مرگ د ساه وتل ول
اوښکې سترگې ژړېدل ول
کاش زنځیر تش حسارت و
کاش دروغ په تش ویل ول
کاش ښایست وی په رخسار کې
کاش خوښي په خندېدل ول
کاش ایمان په الا الله و
کاش جنت په لمونځ کول ول
کاش گناه وه تش مردوده
کاش کافر تنها ځپل ول
د شیطان کلی معلوم وو
په صورت انسانېدل ول
کاش چې شپه تنها تیره وه
کاش په ورځ د لمر ختل ول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش د خدای مکان معلوم و
تورې تیږې ماتول ول
کاش چې لارې ډېرې نه وې
کاروانونه بې منزل ول
زاهدانو ته دوزخ وو
جنتونه هم سېزل ول
د واړو واړو خدایانو
خونې واړه ړنګېدل ول
کاش او کاش چې جام حلال و
ننه باندې یو کېدل ول
کاش چې ړنګ لیونی نه و
نه یې شعر نه لیکل ول

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ته دې نښې د رخسار راکه
راکه د زلفو نه دې تار راکه
چې د اوربل نه د ستار جوړکم (کړم)
یاغي باغي زلفې په وار راکه
نغمې د هجر زما ډېرې زده
غزل د وصل د سهار راکه
نورې پیالې په ما اثر نکړي
نشې د سترګو د خمار راکه
مقطې (مقطع) ته ورسېد غزل د ژوند
خال هومره ما ته تش دیدار راکه
منم چې ور نه دی د هېڅ څه رنګ
په سرکو شونډو کې مزار راکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای ج سره خواله

ساقي چې هر څه کې اوسېږي څه حرام ولې وي
څوک د زاهد کړو جنتي، دوزخي جام ولې وي
مستي مستي ده که په جام وي که په حی وي یا هو
کارونه واړه ستا په لاس دي څوک بدنام ولې وي
ولې دې واخسته شیطان نه توبه او بښنه
ای عادل خدایه ستا په وړاندې څوک ناکام ولې وي
څوک دې په یو دانه غنم له خپل جنت شړلې
څوک د ملکونو په غلاګانو هم نیک نام ولې وي
خدایه ازل کې د لیکلی قرآن او بختونه
دا فرعونیان به مسلمان دلته تمام ولې وي
خدایه د رنګ بې ادبي په خپل جلال وبښې
دا څو پوښتنې وې د زړه دا عقل خام ولې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پیدا شي لیونی وي لیونی ستر شي او مړ شي
چې پښتون بچې څوک مړ کي پرې په خپله پښتون پړ شي
ته یې وژنې زه یې وژنم بل یې وژني ځان هم وژني
مودې وشوې چې مړ نه شو څو په وینو کې ککړ شي
هدیرې مو واړه ډکې په جنډو د شهیدانو
دغه خړ پښتون به کله د ساده مرګونو وړ شي
لکه ټولې سپینې حورې چې پیدا دي پښتنو ته
چې د حورو خبر راشي لیوني بیا ورته خړ شي
ړنګه زه قاتل د ځان یم زه د چا ګریوان ته لاس کړم
چې قاتل مې هم پښتون دی، بیا پښتون په پښتون مړ شي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ دې نور وي دا اغزي پښتون دی

چې غیرتي دی لیونی پښتون دی

دوی د ښایست وي موږ ساتونکي د دوی

په ننګ و نام د بل سوی پښتون دی

پاڅوه مړي شاهان وپوښته ترې

وايي به تش يو مېړنی پښتون دی

وړو خدايانو ته سجدې نه کوي

داسې کافر او نر سړی پښتون دی

چې ورته سپک شي نو جنت نه مني

داسې بدمغزه ننګيالی پښتون دی

که ټول جنت ته ځي پښتون دوزخ ته

رنګ دوزخي دی لومړنی پښتون دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

لکه قرآن سوچه سوچه که پښتو

د زردشت اور شه او لمبه که پښتو

سترګې رندې شه د ملا او زما

په خپله غېږه کې ویده که پښتو

د غزنۍ کوچۍ د شونډو په څېر

خوږه خوږه لږه سپېره که پښتو

په هېڅ آیت یې حرام ونه ګڼې

وطن ساقي ترخه پیاله که پښتو

زه دوزخي ځه او پښتو دوزخي

اغیاره نر شه او لمبه که پښتو

رنګه دا ژبه او دا خلک نه مري

کنه پښتون خپله هم مړه که پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي خورو ورو وېښتو سره د څه تړلي

مسکۍ مسکۍ سترګو پیالو سره د څه تړلي

چې په طواف کې په سجده کې توبه نه شم کوی

ترخو ترخو جامونو شنو سره د څه تړلي

بېګاه مې شیخ له میکدې نه په راتلو لیدلی

په جام د جام د لګېدو سره د څه تړلي

زموږ د کلي آذانونه میکدې نه کېږي

ماتو په لېچو سرو بنګړو سره د څه تړلي

شیخ و زاهد صوفی او زه د منم

دا هومره ډېرو لیونو سره د څه تړلي

هوښیار د ډېر کړل څوک سفر ته د حجاز کله ځي

تورو خالونو اننګو سره د څه تړلي

چې ړنګ په اور سوزېدل غواړي جنتونه پرېږدي

دې سویو سویو اسوېلو سره د څه تړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره په پښتو او نه افغان باندې جوړېږي

اسلام د هم پر ځای وي بس انسان باندې جوړېږي

فکرونه انساني شي نو ټولنه انساني شي

مذهب هلته انسان لره قرآن باندې جوړېږي

په انس باندې چې خاوره تر څو ختېه د چا نشي

داړیره سترګې زلفې هم حیوان باندې جوېږي

ملت دی او که قام دی که دا ژبه ده که رنګ

یوکېږی خو د مینې په زبان باندې جوړېږي

ملت د عاشقانو ملتونونه جلا دی

ای ړنګه ستر انسان په عشق ایمان باندې جوړېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ډارېږم نر يمه پښتون يمه

نه مړ کېږم ساه يمه ژوندون يمه

هر څو که د وخت گزار ځپلی يم

زه د آزادۍ د چغو يون يمه

څيري گرېوان لوڅې پښې مې مه گوره

زور د شاهين عقل افلاطون يمه

سوبه تش په تورو غشو نه کېږي

زه زمری يم زور يمه جنون يمه

يو څه کې اغياره در ته پاتې يم

نه لرمه مشر چې زيون يمه

خوب نه دی يو کېږي پښتانه ړنگه

زه د سکندر قاتل پښتون يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هر غرې اباسين وايي خيبر يادوي
اخوا د كرخې مې لېمه سترگې د سر يادوي
كه يې باغي بولې ترهگر او يا غدار يې گڼې
خو هر افغان به يو افغان په لر او بر يادوي
پنځه زره كلونه چير ته اويا كاله چيرته
د داسې وروڼو بېلېدل به نو كوم خر يادوي
زه د انگريز د پنجابي نه هم گله نه لرم
د قام په ننگ مې غدار نن پښتون رهبر يادوي
خو مورڼ پښتو پښتونستانه تېرېدلی نه شو
دا منصوری غاړه ځندۍ وايي دلبر يادوي
مونږه بچي يو د سپين غر د سليمان د غرونو
د پلار د تورې شرنگ مې هر بوټی او غر يادوي
رقيبه ږنگ مړ كړه كه غواړې دا نعره غلې شي
جانان جانان پښتونستان په شپه سحر يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندی تروشه ما په دې ته خندوې څه
مدام یره ما له اوره یروې څه
که دې دومره وې ایمان په ککرۍ کې
نوې پېغلو ته سامان خپل غوړوې څه
ای له مینې سره ورانه ای کرکجنه
په دې کرکه جانان خدای ته لټوې څه
ځو هنداره کې لعنت په ځان ونکړې
لعنتي صورت په شونډو ښکلوې څه
منافقو مسجد بند کړه محتسبه
د پاکانو میخانه ته بندوې څه
ړنګه اور په دنیا بل کړو دې چړیانو
دې چړیانو نه اوس ځنګه خلاصوې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه نوی روح وتلی وي له چا نه

یا ځانمرګی دې په ورو تیر شي له خوا نه

داسې زړه زما ودرېږي بیا درځېږي

چې تېرېږم په کوڅه ستا زړه ستومانه

هومره خوږ وي غږ د سترو سندرغاړو

ما ته ستا د کوڅې سپیو غپا ګرانه

څومره نرمې چې د سپینو شونډو زور وي

ستا د کلي ماشومانو تیګې کاڼه

عشق که څومره هم ظالم شي ظالم نه وي

مینه خدای وي ړنګه ځار شمه له خدای نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په میخانه کې خاورې شوی اوربل څه څوروې
شوی په رگ رگ په شرابو بدل څه څوروې
په میخانه کې مې رسی، د زړه ساقي واخسته
ای محتسبه لیونی یم عقل څه څوروې
که اوس مې ووې چې جنت سره دې کار نلرم
وایې بېعقله یې بیا ته بېعقل څه څوروې
لاړشه زما سره حساب ته د گناه مه کوه
برخې که شي نو نکړه بدل منفعل څه څوروې
د جام خوني سترگوته زه ړنگ کله ټینگ نه شومه
زما بېچاره شهید زړگی له ازل څه څوروې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي ډم زموږ د کلي خان کړو کوم چا
خدایږو خوشحال یې که پښتو پښتونولي ته تېنګ شه
ځکه د ښار فاحشې ستر ستر دستارونه تړي
کوم نمازي به یې سجدو ربښتینولي ته تېنګ شه
د منافقو تراویح دي ډېر کلونه وشول
خدایږو نبیان که یې روژو او پیښنمي ته تېنګ شه
که دا ملا که دا زاهد که دا صوفي وي زموږ
په والله بالله که شیطان یې هم سیالي ته تېنګ شه
ړنګه عزت د بېعزتو په بازار خرخېږي
څوک به د دې بازار بایع او مشتري ته تېنګ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاک که څومره هم اوږدېږي څنار نه شي
چې پیدا نه شي هوښیار نو هوښیار نه شي
تعقل په سن و کال په عمر نه دی
ډانګی هر څومره که زوړ شي ستار نه شي
هېڅ مکتب باندې ادب چا القا نکړو
بې ادبه با ادب په دستار نه شي
لکه رنګ د ګل ازل نه جانان ورکي
بیا بدل به په زحمت د ملیار نه شي
ړنګه وتله خلک طمعه هومره ساته
تره که څومره هم ظهیر شي خو پلار نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د یو عرب نصیحت دی خپل زوی ته چې ما په شعر اړولی خو د یو روښانه انسان په توګه زه ورسره همغږی او هم فکره نه یم، ځکه جنسیت په تعقل او شخصیت کې ونډه نه لري.

که مې اورې یوه خبر له زړه نه صافه
بې له ښځې څه ژوندون وي څه یې لافه
خو له ښځې چې د ژوند وي ځومره ګټې
دا ببرۍ ښځې د سپي غوندې بیا غاپه
که د کله د واده فکر په سر شو
کړې به نه ته انانه بله منانه
حنانه او حداقه او براقه ته
یوه بله ښځه هغه چې شداقه
انانه ښځه هغه چې تل شاکي وي
منانه په تا احسان کړي چې ناځوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حنانه به تل د مړ مېړه صفت کړي
پوره نه به فرمایش شي د حداقه
براقه به تل سینګار پسې زغلېږي
شداقې ښځې د ژبې د خدای ساته
ړنګه ښځو باندې ډېر ګوره لږېږي
یو صفت د جنت ښکلې ښځه پاکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركې!

زړه غواړي مورې ستا ليدو ته كتل
اوښكو كې اوښكې ستا لېمو ته كتل
زړه غواړي مورې ربړدېدلى لاس دې
سوال ته اوږد شوى ژړېدو ته كتل
زړه غواړي مورې چې زه څمه درنه
ته راپسې شې ستا راتلو ته كتل
زه غواړي "خير دى بچى خير دى" د تا
زما "څه وركه شه" ويوو ته كتل
زړه غواړي ستا د مايوسۍ خبرې
زما د ويده وجدان كتو ته كتل
زړه غواړي ستا تڼاكې پښې موركې
زما حامله غتو كولو ته كتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه غواړي ستا سر تورى سر موركې
بيا بې ناموسه ستا بچو ته كتل
موركې ځار موركې مړ نه شومه
هر چا دې سويو اسوېلو ته كتل
موركې ما ړنگ كله ونه بخښې
تا سوال كوو ما دې لېچو ته كتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيخه څو چې د شرابو سره وران شوې
ډېر بېلارې شوې کمعقله شوې نادان شوې
چا په عقل د ليلا لمن نيولې
عقل خر که (کړه)، که د عشق په لار روان شوې
جام اوچت که د ساقي په نوم يې وڅښه
د منصور غوندې به وايې چې جانان شوې
چې جانان شوې ځان ته مه ګوره بيا هلته
اناالحق که هر ذره کې د خپل ځان شوې
ړنګه راشه راشه مه تښته له عشقه
که طالب د يس جام د لامکان شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترو نه د سترو طمه ولره
تشه کتوۍ سپک خلک به څه لره

سپک سره په خپله سړی سپک ښکاري
خروالا یادیږي څوک چې خره لره

نن سبا په جیب پوري تړلې ده
سم سړی شوده شي چې څه نه لره

ډیر یاران ساتل که څه کمال ښکاري
ړنگ غوندې د یو وي غمۍ مه لره

غمۍ = غم یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق د پاتو امیدونه نه وي

د ماتو زړونو آوازونه نه وي

چې مې آواز تر تا ونه رسېدو

د ځینو ځینو قسمتونه نه وي

ته دې خوشاله وې چې هر چېر ته یې

زموږ ساه خېژي چې غمونه نه وي

آه بیا به هغه پخوانۍ نه شې ته

چې مې په سترګوکې نمونه نه وي

د ړنګ ناکامې مینې هېره نه شې

نور لرم څه که پرهرونه نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منکسر نور جوړوي د بوډۍ ټال
ګڼې يو دی زېړو شينو تورو سپين
د انسان جوهر او ار دی الهي
انعکاس يې څوک فارسي کړو څوک پکتين
خاوره ونه ميوه ټول دي له يو اره
غوره نه دی څوک په خوند او څوک جبين
تشه مينه څوک بنده کړي څوک مولا
په جهان به پيدا نه شي ترې غټ دين
تفسير د ړنګ د محمد د دين دا
مينه، عشق او محبت عين اليقين

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تار د زلفو يې ازل بل په ابد تړلی
ځکه له يو تاره تر بله رسېدلی نه شم
هغه وزر چې د مجنون ؤ هغه دښتې غواړي
زه يې تش نور ته د بدرۍ مخ هم کتلی نه شم
چې پښتنه بله شيرينه نشوه گرم يمه زه
د نن فرهاد يم زنخدان په غره ختلی نه شم
د خال کعبې د ذاهدانو خونې ړنگې کړلې
که همدا خال وي نو سپېره جنت گټلی نه شم
وروزې، ليمه، سترگې، باڼه سره اننگي او شونډې
په ما جرگه دي محتسبه ستا منلی نه شم
معشوقه نقده ده ستا ړنگ ته او جنت په شرطو
زه تل ناکام دا بل قمار هم ستا وهلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې سترګې پښتنو کې پښتنې پاتې دي
هغه حجرې تشو لېمو کې پښتنې پاتې دي

يوازې هغه پښتنه سوی ګودر او کلی
سوې جندې پاتې ايرو کې پښتنې پاتې دي

له هر لوېدلي ديوال چغه د ماتم پورته ده
بسمل تپې د مړو خولو کې پښتنې پاتې دي

د پښتونوالې تعريفونه مو اغيار را کوي
پښتنې کړنې سرخازو کې پښتنې پاتې دي

هغه د ړنګ ورکه، يتيمه او بې وځله پښتو
د تاريخ ورکو هظيرو کې پښتنې پاتې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چانه په هر څه کې چې پاتې دي

نه اوري کاږه دي خوشې ګاټې دي

دا د سترو سترو پښتنو زامن

څه چې لري هغه سترې لاپې دي

خدایږو په کې دین نه پښتونواله شته

پاتې بومیاوو ته تش غاپې دي

ستر تاریخ او سپک حال ته مو وګورئ

ولې ؟ نن په څه مو ملاوې ماتې دي

ویښ شئ ای د مرګ په خوب ویده خلکو!

هر چا جنګ کې ستاسې مړي پاتې دي

ږنګه لا به نور پسې ذلیل شې ته

لا خو د غلیم ارادې پاکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور دې په رانجو کې په وفا د سویو رنګ نشته
ستا کعبه مردوده ده طواف ته یې پتنګ نشته

لاړه شه منسوخه یې د مخ کتاب د نه لولم
ستا د کافر خال سره زما د مینې جنګ نشته

هر تار دې د زلفو سراطونه د وفا ول خو
ای بېوفا خدایه د عشق اوس یې هغه څنګ نشته

ډېرې جنازې به دې په اور د شونډو وسولې
ای هندو مزاجې نور د هېر کافر ملنګ نشته

زه دې په جفا باندې خپه نه یم خو هومره چې
ژاړمه زړګي ته ستا چې نور په کې ستا ړنګ نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پښې د ترو نه دي
زه د عقل لیونی یم
دا کیسې د ویو نه دي
تر الستـه پخوانی یم
وم د نوح سره بېړۍ کې
په کنعان کې ځولنی یم
د یونس سره اوبو کې
د احمد سره ثوری یم
له هوښیارو یم بېزاره
زه مجنون یم صحرانی یم
زه پتنگ یم زه یم شمعه
نامراده سبانی یم
زه کافر یم زه مومن یم
زه هر څه کې لومړنی یم
چې ږنگ یاحی و یا هو کړي
بل منصور یم بېتنی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښځه ـ

رنګ له ورايه که مهتاب وي
حورو سپينو کې حساب وي
لکه ګل وي ښايسته مخې
لکه خار يې خوي خراب وي
سپی ساتل ورځنې ښه دی
زرزري ښځه کلاب وي
واړه ارز د انسان خلق دی
پاتې سوری وي سراب وي
لکه بوټ چې ډېر اړين دی
خو چې تنګ وي ژوند عذاب وي
کوم چې خلق لري صورت نه
خوارږه تريخ لکه شراب وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که صورت سیرت وي دواړه
هم خرما وي هم ثواب وي
خدایه ړنګ ورځني ساته
که نبي د ستر کتاب وي

دا شعر مې د فکري جهالت په وخت کې لیکلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شراب وي او شباب وي شيخه ته ولې سوزېږې؟
قسمتونه چا ليکلي ؟ ته په څه په دې سوزېږې؟

نه به زه کله زاهد شم نه به ته په ميو مست شې
څه چې ته څکې په جنت کې، زه يې دلته که پوهېږې

د ازل ساقي له دره، بې له مې غوښتل حرام دي
بې ميخوره ميخانه کې کوڅه ډب يې که اوسېږې

راشه راشه مسلمان شه د رندۍ پياله کړه پورته
څه ډارن ډارن فکرونه، که پښتون يې څه يرېږې

په يو تريخ څاڅکي د ميو ړنګ پلورلې دا دنيا ده
قلندر شې ليونی شې بيا په دې سودا پوهېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا شعر مې د يوې اغلې"پرخې" د ښکلي انځور نه په الهام ليکلی

چې څوک نوی نوی ميو باندې راشي
بيرته ولوېږی له جام سره چې پاځي
ته چې پرخه شوې په گل باندې پرته وې
په دې بڼ کې گلان څکه داسې ناځي
چې دې سرې شونډې په گل باندې پيرزو کړې
د عاشق له زړه نه اور د حسرت ځاځي
د جنت قدر په حورو باندې ډېر دی
گل له تا چې ستا اوربل سره په خوا ځي

نيم صورت د ړنگ ليدلی خدايه خير کې
داسې نه چې بيا په عشق د چا رسوا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي هغه شراب را چې ما لمبه کې
د دنیا او عقبا غم له ما کوټه کې
چې له ځانه هم جهانه بېګانه شم
اناالحق مې د منصور د خولې نعره کې
چې د کفرو د ایمان له حساب ووځم
لکه لمر را ته روښانه ورځ او شپه کې
لا اله الا الله، الا الله نه کړم
په سینه کې د ساقي جوړه کعبه کې
کاینات چې واړه مانه په طواف شي
د "یس" د میو جام زما سینه کړې
ساقي مستو مستو حورو نه دې جار شم
ته زما شه، زاهدان یې دیوانه کې
ړنګه کله چې په میو باندې مست شي
لیکل مه کړه چې کاغذ به هم لمبه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک به له څه څوک به په څه ډارېږي

ورځ د قيامت نه ډېر ښه ښه ډارېږي

خو زه په خدای که له هېڅ څه ډارېږم

زړه د مړ قام په بيا ليده ډارېږي

زه له پښتون بله ګېله نه لرم

له پښتونوالې پښتانه ډارېږي

خدايه دا څنګه خوب شو؟ څه پرې وشو؟

د غلامۍ له پېغور نه ډارېږي

ړنګ چې د دوی له حجرو زړه شلولی

پښتون د پلار په پل په تله ډارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڅه!

مه ډاربږه ای پښتونه اسرافیل شه
د خپل پت عزت دښمن ته عزرائیل شه
د دنیا په سر کوم قام نن آزاد نه دی
ته په څه یو پنجابي ته هم ذلیل شه
پاڅه پاڅه د خوشحال توره په لاس که
د خپلواکو قافلې سره رحیل شه
پاڅه پاڅه د دې مرگ له خوبه پاڅه
د دې عصر د ژوندو په قال و قیل شه
یا ته هغه ته لنگۍ ورکه لنگ واخله
یا په نره یې قاتل شه یا قتیل شه
که د وینه د افغان وي په رگو کې
ړنگه مړ شه خو آزاده، مه ذلیل شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې سپينې شوې اورونو کې نور

له دوزخو دې خدايه نه ويريږم

هره شېبه هره ذره مې سوزې

په کومه ورځ دې خدايه نه ژړيږم

ګوندې افغان يمه ګناه مې داده

هر يو خنجر ته به ستا زه ودريږم

له اوښکو چغو سترې شوی يمه

ليونۍ وريځ يمه بې څه وريږم

زما له حورو او جنت توبه ده

که په دنيا دې شېبه وخنديږم

د رنګ ويران وطن ودان که خدايه

خدايږو جنت پسې که وژړيږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دا نه منمه شېخه، چې شرابو سره وران شم
دستار وترړم تسبیح کړم، د ریا په لار روان شم
گوره څومره پاک سپېڅلي، دا ترخه ترخه شراب دي
چې یې وڅښم آیینه شم، سراسر واړه ایمان شم
محتسبه څومره ته چې، زما بد وایې کړې کرکه
که شراب رندانه وڅښې، دا زه بد به دې جانان شم
محتسبه راشه گډ شه د دې میو په ثواب کې
ته به هم سراسر عشق شې، زه به تا ځنې قربان شم
راشه وگوره ساقي چې، د ایمان له خُم خانې نه
پیمانې جوړوي ډکې، چې ذره ذره قرآن شم
پټې سترگې پټ غوږونه، لا ترخو له عشق بېزار یې
خدای ساقي او جام یس دی، زه به څنگه پښېمان شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم واړه نن نشه دی، د ساقي طواف خانه کې
زم (زه هم) پیالو سره ګډېږم، چې د روح د ښنبتن ځان شم

د پیالو نه پور ته کېږي، الا الله د خدای تر عرشه
د منصور د عشق آواز دی، رنګ یم خوښ په دې تاوان شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تا نه به حساب د مونځ تسبو کړي
خو زما به د بېشمېره سرو پیالو کړي
ته زما په کار کې کار مه لره دروځه
د هر چا حساب د هغه په اوږو کړي
زه به ووایم چې مست د تا په مئ وم
لیوني به څه ځواب ستا د ګیلو کړي
ته دوزخ نه یې ډار شوی او توبې کړې
یو څه غم سړی بدل په شنو خالو کړي
قلندر دی چې دوزخ په لور یې بیایي
وروستئ طمه د زړو میو د څښو کړي
چې یو ځل دې د الست په میو مست شول
د خلیل غوندې مستي په سرو لمبو کړي

هوښیارانو ته آذان باندې په یاد شې
رنګ دې جام د ترخو میو په سجدو کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه غم په ورکېدو وو خو لا ډېر شو
چې د شونډو جام د ما باندې نسکور شو
که دوزخ کې د کوثر ساقي په لاس کې
دوزخي د عشق ته جام وو چې سور اور شو
واړه وینه شوه خپره شوه زما ځان کې
زه پردی شومه له ځانه د تا کور شو
هر یو ګوټ مې د وجود په اناالحق دی
یو آواز مې پاتې شوی جانان نور شو
ای ساقي چې څوک له زه او ته پا کېږي
څه مومن شو که کافر او که بل لور شو

په سماع شه ږنګه ځان سره تاوېږه
ساقي شمس دی په هر لورې باندې خور شو

دا شعر مې د حضرت مولانا رح د لاندیني شعر له خیرات او الهام لیکلی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عشق آمد و شد چو خونم اندر رگ و پوست
تا کرد مرا تهی و پر کرد ز دوست

اجزای وجود من همه دوست گرفت
نامیست ز من بر من و باقی همه اوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ذره که د هستۍ کې نه وې!
ته جلا، ستا هستي جلا جلا ده ؟
بیا ته مکان لرې او حد لرې ته
ته بیل او بېله خدایي دا ستا ده!
غږ شو انسانه ځان ته وپېژنه!
یو وزر عرش دی ستا بل منتها ده
نه، نه ته زه او نه زه ته شته په کې
ورک یو یو بل کې دا معما ده
ته زما روح یې ته له خاورو نه یې!
تشه شپېلۍ یې دا هوا زما ده
بیل یې له اره او هم بیل نه یې
راشه خپل ار ته چې زما خوا ده
ما ته د عقل په ښو را نهشې
مینه دل دل ده مینه رهنما ده
تر څو په مینه د ساقي نه شي ړنګ
سمندر وچه لویه کربلا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې د زړه په کنډو تېره نشوې
یوه شپه وې خو مې هېره نشوې

څوک به دې څنګه له زړه وباسي چې
په کوم تورته د زړه چاپېره نشوې

دومره دې زړه فکر نادان کړو زما
ورته ځندۍ شوې خو ته وېره نشوې

د هر یهود، هندو مومن مینه یې
هغه احد په شمېر کې ډېره نشوې

د رنګ جانان یو او "خلق" بل دی
څوک د ثاني او د چا پېره نشوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د یادونو سیلۍ، مړي ته ژوند ورکوي
ته چې را یاده شوې زه، له قبر پاځېدمه
سجده مې تا ته وکړه خو کافر نشومه زه
کافر به هلته شم چې ستا له در پاځېدمه
ستا مۍ حلال دي په ما ستا میخانه کعبه ده
مومن له جامه شومه چې سحر پاځېدمه
ته لکه گل او برخه سره شوي په دې پوهېږم
چې بیگانۍ شې ته بیا له نظر پاځېمدمه
چرته تا نه لټوم نږدې شارگ نه اوسې
ستا لټوو ته مگر په مکر پاځېدمه

زه رنگ جامونه شمېرم تسبیح ریا نه منم
چې د زاهد له لومې په هنر پاځېدمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو چې د سترګې را په یادې نشي
ستا خاطرې مې ټولې هېرې کړلې

هغه کوځو باندې نور نه ګرځمه
چې جنازې د عشق مې تېرې کړلې

اوس مې زړګی او تسل وران دي سره
نور په پرهر مې لمبې پورې کړلې

خو بې پښتو اوښکې مې سترګو کې شي
سترګو چې ستا کوڅو ته لورې کړلې

ړنګه هېرېږي نه د تللو مینه
برخو که څه هم نورې نورې کړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سپینه خوله سره د زړګي براس دی
خیرې ګرېوان کې دې د زلفو لاس دی

ګوندې له سترګو دې لویدلی یمه
زړه مې ډکېږي دا د څه وسواس دی

سپو ته د در دې چې ښاغلی وایم
ناځوانې مینې ستا د مینې پاس دی

زړه مې چې چوي د تا د خال په کتو
د سپینې خولې خوا کې دې ناشناس دی

ګلان سپرلیویني خزان وویني
د رنګ د مینې ګل خزان ته ناس دی

ناس = ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای لیونۍ!

نه کېږي چې خال سره دې خال شمه
ستا د تورو زلفو جال کې جال شمه

سره د اننگو سره دې سور شمه
سپین جبین د وړانگو سره نور شمه
شونډو خوږو میو کې بې حال شمه

ته د شاهیني نظر په پنجو کې
تم زړگی مې مرگ لره په منډو کې
ستا اعجازي خوی لره کمال شمه

ساه دې شم رگونو کې دې واوسم
روح شمه په زړونو کې دې واوسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې مانا جوړه د وصال شمه

مينې ته دې مينه زه هينداره کړم
پل ته دې ليمه خپاره په لاره کړم
وريځ شمه سپوږمۍ مخ ته دې شال شمه

پرخه شه شبگير وهلی تانده که
څوک چې مسيحا وژلی تانده که
خاورې رنگ يم تا سره به لال شمه
لال = لعل

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سترګونه مې ولوېدې د اوښکو په کاروان کې
ای عشقه پاتې راغلې د وختونو په ګریوان کې

ارمانه خاورې خاورې شوې ځوانۍ سره مې سم
د زړه سره د عقل د جګړو په سره میدان کې

دا عمر څومره لنډ و له یو خال تر بله خاله
د شونډو له یو ګوته تیر شو چاه زنخدان کې

لا ما یې زولنې د زلفونه نه وې ماتې کړې
لا پاتې مې دې شونډې د دوه سترګو په ارمان کې

ای ړنګه بختورو ته به مینه وررسبړې
ډېر خاورې شول په در او په کوڅه د خپل جانان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دښته کې او په مینه کې برباد
څه بېوځله د آدم دغه اولاد
بسمل شوی په باڼو او هم له غشو
نه له یاره نه اغیاره څیني ښاد
هېڅ قرار يې په جنت په زمکه نه شو
نه د اور طاقت لري او نه د باد
له هېڅ چا يې ارمانونه پوره نه شول
په مسجد په میخانه کې نامراد
چې مجنون غونډې په دښتو پسې گرځي
مینه ورکه ده له کلیو او بلاد

مگر دا ذرې ذرې زما د ړنگ زړه
کومه ترکه مسیح خویه کړې آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې ته!

پر اننگو د بیلتانه د تیرو لمر پرخه وي
شوگیر وهلي گل پر مخ پرته سحر پرخه وي
د لیوني د مات مات جام په هر ذره کې ښکاري
آیینه رویه په هاله کې هم قمر پرخه وي
نرگس د غم زنگون ته سترگې ټیټې ځکه گوري
د سویو سویو اسویلو په زړه اثر پرخه وي
چې مینا تشه شي پیالې تشې شي هلته سترگې
د ساقي جام شي پیمانو ته دا هنر پرخه وي
منصوري مینه غواړي دا د موسی کلی نه دی
د طور لمبو کې د جانان سوی نظر پرخه وي
د رنگ غزل ته غزال سترگو نه رانجه ټولوي
چې د رنځور تخیل سترگو یې پرهر پرخه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دین وایو دین وایو ایمان وایو

د وخت شیطان ته مسلمان وایو

که خوک اوزې ته هم پټکی واغوندي

ورته ملا شیخ القرآن وایو

شیخه زما او ستا په دې ورانه ده

موږ مینه ناکو ته انسان وایو

قرآن نازل شو انسانانو لره

بې انسانیتو ته شیطان وایو

راشه تفسیر په میخانه کې وکه

"یس" ته مۍ "طه" ته خوان وایو

سجدې کوو خو جانان زړه کې ساتو

تور حجروالو ته نادان وایو

خپل لباسي ایمان ته اور بله و

ځان ته پتنگ د ستر سبحان وایو

ړنگه اوچت که جام د مینې په نوم

ساقي ته مونږه لامکان وایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریغا

د ویده باز نه وخت کارغه جوړوي
له مړ زمري تېپوس خواړه جوړوي

خطا د وخت نه ده رقیب چې زموږ
ځلانده ستورو نه سکاره جوړوي

بیا بیا چې سر وهي مرغه په قفس
الوت یې هیر دی نور ترې څه جوړوي

هغه چې خیل سره خپل نه الوځي
د ښکاري تور غشي ته سره جوړوي

ړنګه د هغه مړي لمونځ مه کوه
چې د شخصیت مړی یې کړه جوړوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني خواله!

کله ماغزه مې لیوني شي او رښتیا ووایي
شیخه ! ستا فکر او ستا لارې ته خطا ووایي
ډېر حقیقت په خلایق کې شته چې اور لړوي
جنت به خوړ وي ځوک به تریخ د دې دنیا ووایي
که آدم ګرځېده جنت کې نو شیطان څه کول؟
یا غریب جوړ وو دې خطا ته څوک به دا ووایي
ځه که آدم ګناه ګناه وه او دنیا ته راتلو
څوک به ګناه د ټول انسان او دا سزا ووایي
بلا مخلوق په ضعیف فکر چې خالق ورکړی
کافر شو، څوک به د ده چا ته ادعا ووایي
قرآن ازل کې لیکل شوی، چې فرعون کافر دی
په برخه تور فرعون به څنګه ښه وینا ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منم چې راغلو ټول دنیا ته، نو دا شور په څه دی
په څه ګناه انسان کړېږي، دا تر چا ووایي
څوک ډوډۍ نلري، څوک پلار او څوک وړه جونګړه
څوک به دې هومره لوی آفت کې د سبا ووایي
یو خوانه وایې چې "ضعیف دی انسان"، ما جوړ کړی
بیا وایې سوزم یې که کفر ناسزا ووایي
خدایه ! شیطان ته هم دا وس د سجدې تا ورنکړو
څوک به نو چا ته د دا هسې رنګ وبا وایي
خدایه موږ لوبه یو او ته په مونږه لوبې کوې
په دې شطرنج کې به څوک څه ځانته پاچا ووایي
انسانه واوره جام که پورته پاتې مه غږېږه
ګرانې د هوش کیسې دې دا را ته مینا ووایي
خدایه ! دا نه وایم چې تا سره دعوا لرمه
خو داسې "رنګ" ته لیونی زړه نن سبا ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده تاسره مې ورانه نه ده
خو د تا لاره په ما ګرانه نه ده
ته د جنت لپاره سر ټکوې
ما ته جنت تشه پیمانه نه ده
د تا ایمان په کلمو تړلی
ما ته ایمان کفر څولانه نه ده
ته له شیطان ډاربږې ځان پټوې
زما سینه خامه بتخانه نه ده
دلته د "زه" او "ته" مانا یوه ده
دلته جانان څوک، څوک جانانه نه ده
دلته حساب او راکړه ورکړه نشته
دلته څوک وران او څوک خزانه نه ده
دلته د حورو کیسې خوند نه لري
دلته بې مینې هیڅ افسانه نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خالق او د مخلوق خبرې
مينه ده مينه بله پاڼه نه ده
زاهده ړنگ درسره نه شو پخلا
چې دې جرگه په كوم ميخانه نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومره ومره ومره، ته پيدا يې دې مرګو لره
څو چې ته ويده يې سر د غوښ شه دې پردو لره
ومره ومره ومره، غلامي په ژوند کې نه راځي
ننګ دی يو پښتون ته، دغه ژوند د تا پلرو لره
ومره ومره ومره، چې پردی او خپل ليدی نه شې
خپل ته کافر وايي او کافر ګڼې سجدو لره
ومره ومره ومره، چې د تا غوندې پښتون نه وي
وژني چې پښتون پنجاب ناولو ارادو لره
ومره ومره ومره ستا د ننګ تاريخ به پاتې شي
ټيټ به پاچا خان ګوري جناح به وي شملو لره

ومره ومره ومره ږنګه ځان په کې حساب نه کې
کوم پښتون چې نه ګڼي خپل ځان ايمان پښتو لره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځني خدايږو څه بلا اخستي
زمونږه دين د ځان دنيا اخستي
هلکه ! کنښېنه د سرکوزي زويه
ګناه د چا کله بل چا اخستي
ځان پسې خپته حامله ګرځوي
زما د کاسو سکړک هم تا اخستي
په نه خبره مې دوزخ ته لېږي
جنت ګنجې، واړه ملا اخستي
هلاک هلاک دې شي دا حورو پسې
د خوټو غم د خپل سبا اخستي
تور اوراغان او د کوترو جامې
تاندو فکرونو ترې وبا اخستي
بې خپلواکۍ دين څوک ساتلی نشي
غسل يې نشته استنجا اخستي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د ملا نه لوی بلا جوړ شوی

د مال دولت کومې خندا اخستي

هو، عالمان بیل دي ملایان بیل دي

عالمان هم دوی په یغما اخستي

دا عاشقان د حورو ښومره ډېر شول

ړنګه خدا هیر دی ټول جما اخستي

جما = جماع

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچه چینه کې مات منگی هم ستا مین غونډې و
د ځنار لاندې پروت بنگړی هم ستا مین غونډې و
چې د بیلتون سره دې څه زموږ په کلي وشول
خزان خزان شو دا سپرلی هم ستا مین غونډې و
غاټول په زړه کې داغ د تا د تورو سترگو ساتي
که مړ په دښتو کې شپونکی هم ستا مین غونډې و
اوس دلته شپه شي بیا د شپې پسې شپه بله راځي
گونډې چې زیړ لمر سبانی هم ستا مین غونډې و
په تا مین دلته څوک نه دي پوهېږې به نه
د شمعې زړه کې تور لوگی هم ستا مین غونډې و

چې هومره ډېر دي عاشقان ستا رنگ به څه ووایي
خو واوره یو بل لیونی هم ستا مین غونډې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلام پښتونه ! ته د دين مه وايه

بې خپلواکۍ بل ته آيين مه وايه

څو د مغل وارث پنجاب بندي يې

پښتونه ړوند شې فلسطين مه وايه

لا دې په غرو کې اوراغان اوسېږي

تپوسه ځان ته لا شاهين مه وايه

له بنګالي دې هم زده کړې نه ده

ځانته بچی د ستر پکتين مه وايه

ژبه دې مړه شوه تاريخونه مړه شول

وينښ شه ګمان ته دې يقين مه وايه

د آزادۍ خپې که نکړې غورځنګ

څاڅکی دی، ړنګ ته اباسين مه وايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې کهول دی او رذیل دی را ته پیل دی
که پردی دی اسرافیل دی هم رذیل دی
د ښبتن هنداري سپینې وي سپېڅلې
دا په کومو آیینو کې خدای موندل دی
حقیقت مو خپلو گټو پورې ښکاري
پاتې هر څه تش خبرې قال و قیل دی
ځو اړیکو ته مړوند او مټ مات نکړو
د ناخوالو د هر دام مو دا دلیل دی
د دلدل وزرې نغواړي نه وحیه
یو قدم د نفس په سپیو اېښودل دی

ړنگه څه به وايي خدای هغه ملک ته
چې ویل یې انسان ستر دی او جمیل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون به بیا پیدا شي بیا به ستر افغان پیدا شي
که په مسجد که مدرسه کې بیا انسان پیدا شي
جنت ملا وایي جوړ شوی مسلمان لره دی
افسوس انسان نن ځینې ځینې مسلمان پیدا شي
هغه تعبیر هغه تفسیر د دین چا کړی را ته
چې نه په عقل نه منطق نه په قرآن پیدا شي
دا ځنې ځنې هومره ځان په زیرو ستر وګڼي
ګوندې وینبته نه فلسفه د دین ایمان پیدا شي
خدایه یو بل آدم پیدا کړه او حوا پیدا کړه
چې د قرآن وړ نوی فکر او زمان پیدا شي

مسلماني که په وژو د انسانیت خپرېږي
ږنګ دې سبا کافر اوچت شي او حیوان پیدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په دې ښار کې کعبې ډېرې دي خو خدای نشته
ډېر دي چې طواف کوي خو یو په کې سړی نشته
هر چا ته چې ګورمه صلیب لري او بت لري
غواړي سپینې حورې خو آدم په کې بچی نشته
ډېرې اوږدې ږیرې دلته ځان د خدای له ذات ګڼي
ورک ساده انسان دی قرآن هغه پخوانی نشته
دا کوڅې کافرې دي که زه په کې کافر یمه
ټول په کې بدل ښکاري خو یو په کې پردی نشته
دلته زنځیرونو کې نفسونه انسانان تړي
دلته آزادي ګناه د سر سړي پټکی نشته

حال مو د بېزو دی د آدم پسې خپل کهول تړو
ږنګه سپینو سترګو کې دې کسی بېګانی نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو فلسفي فکر او بحث مې په مثنوي راغونډ کړی، هر څوک به يې د خپل فکري ژوري تر کچې درک کړي:

سترګې تر سترګو وي ليدل بدل وي
د چا د خره پښه، عرش د چا مزل وي
غنم چې ټول دا شر او شور له ده دی
چا ته کوثر چا ته سور اور له ده دی
چيرته يو رند يو ليونی ګرځېدو
موټی غنم ورسره ولوېدو
پيېل هغه غنم يوه يوه دانه
د بيل فکرونو په ښارو او بانډه
الله يې وپيېو عيسی او بودا
هو يو بشر خو بيلا بيل يې مولا
هر څوک د خپل خدای په سجده پرېوتل
نور خدايان يې په لمبو سوزول

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم هغه ول پییل شوي بیل ول

په بیل فکرونو لیدل شوي بیل ول

گنې غنم هغه چې لوږه مړه کي

که کوم خباز ورنه ډوډۍ پخه کي

که چا هغه امیل شلولی ولو

اصلي معشوق په یې لیدلی ولو

سترگې پیدا شي تش په مینه باندې

مومن کافر بیل نه شي وینه باندې

ړنگه هر بند شلوو ته مینه غواړي

سترگې یې وشي څوک چې مینه پالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړو ته وژاړم که ستا په پرهرو وطنه
کلی دې واړه ډک د مړو هدیرو وطنه
په وینو وینو لمبېـــــــدلی جنازو وطنه

په هر کاله کې غم دی غم دی هره سترګه نم ده
هره مور کونډه ده هر خور ناسته د ورور په غم ده
د آه و چغو د کوکار د اسویلو وطنه

د پلار د مړي که د خور یا ورور لیدو باندې شو
یو مو خبښ نه وي چې د بل زنې تړو باندې شو
زما د سرو سترګو د بې کسو بې اسرو وطنه

په اوړنې کې ماشوم ژاړي مور ته مور یې مړه ده
په یخ په لوږه په کوڅو کې چیرته خور یې مړه ده
ای د یتیمو د یسیرو بې پلرو وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاره بیا راشه نه جامې بیا نه ډوډۍ غواړمه
نه مې شلېدلې خپلۍ جوړې نه والۍ غواړمه
ای د یو پلار لرلو مور د ارمانو وطنه

ګوندې ای خدایه ته مو نه اورې او نه مو وینې
له آسمانونو تا ته نه ښکاري زموږ دا وینې
سوزه په اور کې د نړۍ د دوزخو وطنه

د خدای په نوم وطنه خرڅ شوې او لمبې شوې
لیلام لیلام شوې د سیاسي دلال د پښې پښې شوې
ړنګ یې په خپله شرمولی په شرمو وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړو سر ته ناست یو ژاړو که دوی بیا ژوندي شي

پربړدي لمن د پردو بېرته د خپل قام سړي شي

بلا نومونه غټ ابدال دي یوسفزي او خټک

چې د پښتو خبره راشي پښتانه پردي شي

ژبه یې هېره ده تاریخ خپل په اردو زده کوي

چې له الف نه پورته زده کړي پکتیاني فارسي شي

جرګې مو لاړې د جرګو سړي مو مړه کړه خلکو

ژبه مو کفر شوه وژل مو د جنت کلي شي

مشران هغه چې سر په لاس کې خپل ملت وساتي

نه هغه کس چې پنجابي ته په جي جي او جي شي

زما د کفر فتوا ورکړه چې مومن شو له ما

زما جلاد د سومنات له مدرسي قاضي شي

ړنګه څنډۍ به شي غلام له خوبه مه پاڅوه

هر آزاد فکر ته کاڼه ړانده ګونګي مفتي شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ړوند ولس ای خدایه.......(وړوند)

خپلواکۍ سترګې بینا کړې

د افغان په نوم یې لړ څه

تیت سرونه هم جلا کړې

چې به زغرده پښتانه شي

یو افغان ته یې ګویا کړې

د دیورند د شرم کرښه

ورکه ورکه له دنیا کړې

تفکر مو خوشال خان او

هر قائد مو خان پاچا کړې

د افغان په ننګ مو یو یا

دا غلام پښتون تبا کړې........(تباه)

نور که نه منې د ړنګ څه

مستجاب یې دا دعا کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دلته سپي یو نو جنت کې به انسان څنګه شو
نه، تا انسان کړو خو ای خدایه چې شیطان څنګه شو
موږ د بیزو له نسله نه یو د آدم بچي یو
د وخت هنداره کې چې ګورو نو حیوان څنګه شو
ما ته ملا وایي مرۍ د خپل د ورور غوڅه که
داسې وارث د انبیاد پسې روان څنګه شو
خدایه د تا پوهه یې دین او په شیطان ویشلې
کفر آسمان ته پورته موږ د سنګ دوران څنګه شو
ته وایې ولوله خو دا را ته مکتب سوزوي
جاهل جاهل ابن جاهل یو مسلمان څنګه شو
غلیم وطن وایي لومړی دی بیا د دین خبره
موږ د چړیانو د دې ورور سره اخوان څنګه شو

ړنګه سیاسي شو یرغمل شو دین چړیانو سره
ایمان لرو خو چې دا هسې مسلمان څنګه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پېښور وايي افغان ته پښتون
غدار يادېږي پاکستان ته پښتون
هو، هېڅ پښتون پاکستان نه شي منی
ژمن وي تش ستر افغانستان ته پښتون
د غلامۍ له کړۍ سترې سترې
وايي د خان په پل روان ته پښتون.........(پاچا خان بابا)
بگتي د ماتو زولنو آواز دی .... (اکبر خان بگتي)
غدار ويی نشي جانان ته پښتون
چې د خوشال اذان ته کفر وايي
وايي غدار داسې انسان ته پښتون

ړنگه لمبې د آزادۍ بله وه
غواړه دي دين داسې قرآن ته پښتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

خومره خوشبخته دي هغوی چې ستا په لار پراته دي
لکه سوالگر شړلي تا خو انتظار پراته دي
د تا لوظونو ته یوسف تعبیر کولی نه شي
د گل لیدو ته د شبنم غوندې په خار پراته دي
کسوف د هجر په آسمان کې د وصال تم شوی
کلونه دې شپه کې په تمه د سهار پراته دي
هغه ښنار خزان خزان شو هغه سیند نشته دی
ړندې شوې سترگې چې راتلو ته د ریبار پراته دي
د عاشقانو ځواني خاورې شوې ایرې پاتې شوې
هلته چې نښې دې د پل په زړه قطار پراته دي

د ړنگ وفا درته غاټول په هدیرو جوړوي
که دې گذر شو نیمه خوا یې په مزار پراته دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر زما د پښتنو د يو کېدلو نه ده
د لر او بر تر منځ ديوال د ماتولو نه ده
خبره دا ده چې خبر مو له خبر اوښتې
پښتو مې مړه ده، څه که تا ته د منلو نه ده
په نسب نه ده گنې زه هم د ابدال بچی يم
پښتو، پښتو غواړي د شعر د ويلو نه ده
نه ما کابل کې توره کړې د افغان په صفت
د پېښوري پښتون خبر هم د کولو نه ده
که پښتانه شو نو دا کرخې مرخې څه دي راته
دا کيسه ورانه ده همدلته د زغملو نه ده

زه د خوشال ارمان په زړه د اتفاق نه ساتم
کوم دی پښتون ؟ ړنگه دا لار نور د کتلو نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا پسې روان شو څوک په سمه دی ؟
چا سره مسکی شو څوک بېغمه دی ؟
څوک د ځان په غم دی څوک د چا په غم
دلته گریوان نشته چې بې نمه دی
څوک د چا د رنگ، ژبې، ایمان سره
هیڅ باندې جوړ نه دی او دښمنه دی
چا ته د چا ظلم او تیری وژاړم
خدایږو زړه د هیڅ چا نه په طمه دی
هغه ته ایمان تېروم کفر شوم
خر خو د انسان په صورت جمعه دی
خون د ړنگ وړیا دی که یې مړ کې څوک
خدایږو زړه مې تنگ له دې وطنه دی
ښکارې ساقي ستا په پیمـانه کې خدای
څوک وایي چې نشته میخانه کې خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا حـــی و یا هــــــــو وایي بادې دلته
جام د "طه" اور د بتـــــخانه کې خدای

خونـــد د عشق هوښیارو که د مۍ ولید
گـــوري به هر در هر آستانه کې خدای

عقل بانــــــدې سور دي لیوني د عشق
شور د لیـــــــونو په ځولانه کې خدای

بې له میو ړوند شم په مۍ وینمـــــــــه
زه هره ذره هره دانه کې خــــــــدای

چیرته جنت چیرته د ساقي لمــــــــن
هلته حور په دغه ویرانه کې خــــدای

رنگ شه ړنگه مســــــــتو لیونو په رنگ
ښنکاري په پاتې افسانه کـــــې خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليوني خدای!

وړی مې عشق فکر بېشعور شومه
نن چې ليوني باندې مشهور شومه

قيس ته دی په مينه کې مجنون صفت
خاورې پرتې لارو کې زبون صفت
وسوو مې عزت د مينې طور شومه
نن چې ليوني باندې مشهور شومه

عشق کې "زه" ويل "زما" ويل کفر
هجر کې ګيله سر ټکول کفر
زه د اسماعيل په وينو سور شومه
نن چې ليوني باندې مشهور شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا رضا ده، ما ته کتل نشته دی
یَو یُو او په منځ کې مو بل نشته دی
نور یې ستا له نوره زه هم نور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

ګل دې له رخساره رویباري کوي
حسن دې هندارو کې یاري کوي
تېر دې له جنته او له حور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

اور کې سوزېدل نه دي ګران مینه کې
دار ته هم ختل نه دي ګران مینه کې
پوه شوم هلته کله چې منصور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ته جام حلال دا ستا له ميو دی

ذکر کې کمال دا ستا له ميو دی

رنګ وم واړه ته شوم چې مخمور شومه

نن چې ليوني باندې مشهور شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

-سترګې-

سترګو کې چې سترګې راته جوړې کې
پورې کې لمبې مې په زړه پــــورې کې
سترګو کې مسکې شې زه پوهېږمــــــــه
زه چې هم مسکې شم کیسې نورې کې
زه دې تش د سترګو طاقت نه لـــــرم
ته ورته د زلفو جوړې ســــــورې کې
ستا د څورولو ادا ښـــــــــــکلې ده
مړ شمه چې سترګې خپــلې تورې کې
ستا سترګې فتنه لرې کافـــــرې دې
بت شم چې زما په خوا یې لــورې کې

دین دنیا او هر څه د رنګ تا نه ځــــــار
رنځ د عشق ته سترګې که تکورې کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا زلفو د یادونو آسمان جوړ کړو
ستا تصویر ته مې د اوښکو باران جوړ کړو
سمندر د خاطرو دې په څپو شو
نیم بسمله اسویلو چې طوفان جوړ کړو
زړه مې ستا په هېرولو راضي نه شو
که هر څو د وفا لارې تاوان جوړ کړو
دې پښتون مجنون ته مرګ ښه دی مېړو کې
بېوفا که پښتنې نه دوران جوړ کړو
سلیم خوله چوپه ساتې چې رسوا نشې
خو مین غوندې کوم تللې جانان جوړ کړو

ستا د زلفو خوی د رنګ له رویه نه ځي
که هر څو یې دا شلېدلی ګرېوان جوړ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرؤف قتیل بابا ته ډالۍ:

ابدي شي چې د عشق په رنګ انځور شي
مړاوې نه شي که "قتیل" له وخت رنځور شي

د خوشحال پرهر تازه شي چې يې وينم
د بې قدره کهول "قتیل" په وينو سور شي

پښتانو نه مشران هېر وي چې ژوندي وي
پس له مرګه بیا بابا د سترګو نور شي

ړنګه چانه ګیله مکړه مړ پښتون دی
د دې وخت پښتون زلمي نه نره لور شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بنده وم نه مولا وم په عدم کې اوسيدم
ځکه زه چې تا پيداکړم په خپل حال وژړيدم

نه وفا وه په دنياکې اشنايي وه نه بقا
په هرلاره هر محفل چې ده دنيا وګرځيدم

څوك له ځانه څوك جانه څوك آسمانه ژړيدل
ټول صحيح ول ټول غلط ول که زه هيڅ نه پوهيدم

ځنوماباندې خندل او ځنو ځان سره خندل
زه له دواړو بې پرواوم خو په دواړو ځوريدم

دلاله له داغدارزړه نه زه رنګ اوښکې څڅيدم
چې پيدا دصنم غم کړم خوصنم ونه ليدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیرته به وشړې مادلته چې بل در نشته
څه به دې وران کړم بې گناه مې بل هنر نشته

که تشه ومه زه مینا دمیو ته پوهیږې
ډارن زاهد سره دې دومره لوی ځگر نشته

وایه زاهد ته چې سجدې له شیطان ډیرې نه شې
راشه منصور شه د ساقي پروا دسرنشته

نادانه مکړه دسروشونډو له جامونو توبې
گوندې شراب جنت کې نشته او دلبر نشته

که"ړنگ"په میو ځې دوزخ ته چپ به پاتې نه شي
چې چا پیدا کی تاك هغه نه مو خبر نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره رخسار چې په بنګړو او په مړوند پټوي
ظالمه یاره ته زما نه زما ژوند پټوي

په یوه مړه سترګه په نیمه خوله خندا مه کوه!
پرهر پرهر یمه زړګی مې په بند بند پټوي

د سرو بنګړو سره دې سپینې لېچې مه جنګوه
په دې آذان مې د ایمان د زړه پیوند پټوي

تا له به ډېرې اداګانې او نازونه درځي
د دین دنیا متاع د زلفو په کمند پټوي

ما که کافر کړې زه خو ړنګ یمه پروا نلري
په سرکو شونډو د زاهد د ایمان خوند پټوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ته يې باده مينه زه ميخور يم
له ازله په سماع ځکه په شور يم
گرېوان خيرې له السته تا شړلي
تا جوړ کړی يمه تا لره پېغور يم
تا ويل چې هومره لا ليونی نه يې
زه چې ځومره ليونی ومه لا نور يم
هر يو شي لره سجده کړمه چې ته يې
زه په دې ادا اوس تا لره مخ تور يم
ما کعبې کې يې ليدلی بتخانه کې
ما ته مه وايه په دې نه هغه لور يم
ستا آواز د جرس اورمه لمبه شوم
خنگه وايې چې په در دبل کوم کور يم

گوندې نه غواړې چې «ړنگ» ودان شي کله
د الست لمبه ابد پورې به اور يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الا الله زور مې په شپو لیدلی
عرش مې په خارو په لوېدو لیدلی
ځکه گرځېږم قلندر په شانتې
د زاهد ډار مې په تسبو لیدلی
ما د دوزخ له اوره مه ډاروه
اور مې د شونډو د سکرو لیدلی
د حورو طمعو ایمان نه منمه
جنت مې سترگو پښتنو لیدلی
سر مې ټیټېږي نه محراب کې دچا
تندي مې هسک غر د پښتنو لیدلی
ای پښتنې ساقي بل جام راکه
دوزخ جنت څه لیونو لیدلی

ړنگه پښتو سره اسلام مزه کا
چا گل له بوی په بېلېدو لیدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی شم ستومانه شم رنځور شمه
خیال چې دې د مړو سترګو کې ګیر شمه
ښکارم په هنداره کې وروستۍ سلګۍ
زلفې چې د پرانیځې زهیر شمه
بیا چې نازوې زلفې په ګوتو ته
زه د اسویلو په دام اسیر شمه
یا ګوندې خالونه ږدې په زنه ته
وسوزم سکاره شمه په ویر شمه
ما ته ښکارې سترګو ته لکۍ کوې
خاورې د رانجو چې د تقدیر شمه
پریوځې خوک بسمل د عزرائیل مخ ته
تللی یاره خیال ته دې ودیر شمه
ړنګ شم نامراده شم شهید شمه
خیاله چې د ښکار په خونې تیر شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه د ګلاب یې که غرخه نظر
طعم د شراب یې که د زړه پرهر
هم ساقي هم مۍ یې هم مینا یې ته
هوش یې بې هوشي که جام د شنه کوثر
هر چا ته هر رنګ ښکارې عجه یې
خدای یې هم مخلوق یې زر د نور هنر
عکس یې د هندارې که هنداره یې
حق یې که مجاز عاشقان څه خبر
زړه یې د زړه کور یې او په زړه کې یې
مینې مینې مینې ته شې در بدر

ړنګه چیر ته عشق ته سلام ونه کې (ونه کړې)
راشي په زارو نه ځي د زړه له در

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبناني زاهد او سپی

چیرته لرې په یو غره کې یو سالک و
شپه او ورځ په عبادت د لوی مالک و
استغفار او ډېر اذکار د ده عادت وو
هره ورځ به يې روژه او عبادت وو
د غره سر ته له آسمان ډوډۍ ورتلله
څه په شپه او څه په ورځ هغه خوړله
خو يوه ورځې ډوډۍ را نغله او شپه شوه
ډېر زاهد سترګې په لار وو شپه پخه شوه
وږی ډېر شو نور طاقت ورځنې لاړو
بل څه نه ول هغه غره کې او په شاړو
عبادت يې هلته پاتې شو حيران شو
د ډوډې لپاره کلي ته روان شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسېدلونصراني يوغريب هلته
د زاهد گوندې مړی شي نصيب هلته
در يې وواهه او غږ يې کړو صاحبه
بې اثرې يم وږی تږی مخاطبه
نصرانی چې زوړ سړی او يو يې سپی وو
غږ يې واورېدو چې گوندې کوم سړی وو
ويل يې دا دوه ډوډۍ تا نه زما ځار شه
نور څه نلرم او نه مې کارو بار شته
ويل يې دا مې بس دی نه غواړمه بل څه
بې له دې نه تا ته نه لرم ويل څه
چې زاهد ډوډۍ ترلاسه کړه وتلو
سپي غپار کړل گوندې هغه يې خوړلو
سړی وډار شو يوه ډوډۍ يې ورکړه
خو سپي بيا هم په غپارو چغه سر کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیچاره زاهد له بلې هم ورتېر شو
خو د هغه سپي لا قهر پسې ډېر شو
زاهد ووې ځومره ته يې بې حيا سپی
داسې نه دی ما ليدلی بل د چا سپی
دوه ډوډۍ وې او مادواړه بېر ته در کړې
ته لاهم په ما غپېږې او شور سر کړې
د الله له قدرتونو سپی گويا شو
د هغه سره په نطق شو لگيا شو
ويل يې زه بېحيا نه يم بې حيا ته
ته زاهد يې خو له ما يې ډېر خطا ته
زه په کور د نصراني کې يم لوی شوی
هم په لوږه هم په تږه يم پوی شوی
زه د ده نصراني کور ساتم پسونه
خو مې خېتې ته ځارم نه نور کورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که هډوکی کله راکړي پرې کړم شکر

او که وږی مې ساتي نو وکړم صبر

خو يې هيڅ کله درګاه او کور پرېږدم نه

د پردو درشل ته کله هم ورځم نه

چې په تا شوه يوه شپه بنده روزي ستا

لاړه هرڅه عبادت او بندګي ستا

لاس د اوږد شو يو کافر او ريا کار ته

ستا همدا وه عقيده پرورد ګار ته ؟

اوس دا وايه بې حيا ته يې که زه يم

زه يم سپی خو لکه تا بې حيا نه يم

چې زاهد دا واږه واورېدل له سپي نه

مرګ يې رزق شو سترګې پټې زندګي نه

وو، څه کم ول د زاهد په واړه کړو کې ؟

چې اثر يې ځکه نه وو به سجدو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښښتن د چا سجدو ته محتاج نه دی
سر په خاورو لګول یې علاج نه دی
هر چې خدای سره دعوا د محبت کړي
هغه خدای یې امتحان په خپل غربت کړي
د زاهد هم په خپل زړه کې دا دعوا وه
چې د خدای سره یې مینه بې همتا وه
او ګڼل به یې چې ما غوندې څوک نشته
ګوندې ما کې د خوبانو واړه ښه شته
ژوند او خوند نه د خالق لپاره تېر دی
په اذکارو شپه او ورځ ورته چاپېر دی
خو الله ته د احسان بدل احسان دی
بې مطلبه محبت خوښ د سبحان دی
عبادت چې څوک د حورو په مقصد کړي
سوداګر دي عبادت نه خوشې بد کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خالق لپاره ښايي سجدې ځکه

چې پيدا دي دا آسمان ورځنې زمکه

د معشوق حسن کې واړه لوی ښښتن دی

په ظاهره که يوسف دی رب باطن دی

چې پروا نه د دوزخ او نه جنت کړي

لوی ښښتن د هغه کس سره الفت کړي

که دا واړه خلک د خدای ځنې منکر شي

او په بدو ردو سر ملحد کافر شي

هيڅ به کم د لوی ښښتن له جلال نه شي

عبادت د انسانانو کمال نه شي

څو چې خدای يې هدايت او په لار نکړي

که د نوح زوی شي ايمان ته به لار نکړي

دا چې څوک څه او څوک څه باندې لګيا وي

دا ښښتن دی چې د ټولو رهنما وي

نه غرور لري ګناه او نه هم ذکر

دا اسرار د الهی دي وکړه فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

-د سپي زوی-

له ژونده ستړي يو سپي
له نورو ژوو په تنگ
بل سپی ته داسې ووې
دا څوک دي تل چې کړي جنگ
چارې يې موږ غوندې دي
يو يې بدل دی څه رنگ
د سپيو مشر ووې
ای شله شتې، په خپه لنگ
چپ شه ستا خولې ماته شه
ای کوڅه ډبه بدرنگ
د خدای اشرف مخلوق دي
له ژوند راغلی يې تنگ
دوی ته جنت جوړ شوی
د سپينو حورو پالنگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ته قرآن راغلی
دوی ستایل شوي هررنګ
په کوم مجال غرېږي
ژوندی د دوی په قلنګ
شه حلالي د سپي زوی
د دوی د درشه ملنګ
خو سپي بیا سپکه وکړه
په ځای کې ودرېدو دنګ
ویل یې جنت ته دا ځي ؟
زه یې له خیاله په ځنګ!
تله به ماته کړمه
له ظلم ډېر یم په تنګ
زه هم جنت ته ځمه
د سپینو حورو ترخنګ
یا دې انسان انسان کې
یا دې جنت کړي خپل رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې په زړښت کې به بدل شمه
خلاص به له باڼو شونډو اوربل شمه
نه، لا چې کوم ښکلې په لار وینمه
غواړم چې خالونو ته یې غل شمه
لار ونیسم زه ورته د سپینې خولې
ژرنده د غاښونو کې یې دل شمه
جام په ربړده لاس د شونډه نه ښایي
زه په سپینه ړیره په کې حل شمه
غږ چې د پازیب د ښکلو پورته شي
سر له سجدې پورته په کتل شمه

ړنگ ته دعا ښکاري بد ویل د دوی
خوږ شم چې د ښکلې خولې کنځل شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په ټولوو کې خو ناکـــــــــــــام شو
آخرت چې رانه هېر دی خدای د خیر کي
میراثي مسلمانان یو نور څه نشته
له اسلام مو کفر ډېر دی خدای د خیر کي
دعواګیر یو چې غیرت مو تاتره ده
په محرم مو فلان تیر دی خدای د خیر کي
لا تر څو به په تاریخ او تېرو ویاړو
نن چې سپک له ټولو زېر دی خدای د خیر کي
خدایه چاته کلمه کړم دلته تېره
د مذهب تلقین ګنډېر دی خدای د خیر کي

رنګ ته بېر ته هغه تللی ایمان ورکه
د ملا له دینه سېر دی خدای د خیر کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کیسه ستر بلخي مولانا رح د قلم شهکار دی چې په خپل بې سیاله هنر یې موزون کړې او ما د بلخي مولانا رح د مینې له امله په خپل ناتوانه قلم په لنډ ډول لیکلې

موسی (ع) او شپون

د یوه شپون شوې د موسی تر غوږ اپلتې
چې ای خدایه ای ښښتن زما د ختې
چېرته ته یې وږی تږی په کوم لاره
له تا ځار شه زما مېګې هزار واره
چېرته ته یې چې د زه خدمتګزار شم
د تڼاکو او زخمي پخو نه د جار شم
که له بخته دې جونګړه کې میلمه کړم
په خپل لاس به د پرېشان وېښته شانه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باڼو په تار به وګنډم جامې ستا

په لېمو به خپل کړم پاکې البسې ستا

ستا د ناستې ځای به پاک کړمه په لاس زه

او هر رنګ به د خدمت کړم په اخلاص ښه

دا چې ډېرې شوې اپلتې موسی ووې

ای پلانکیه ! دا د چا ته او د څه وې

وې یې چا ته چې یې زه یم پیدا کړی

لاندې مځکه او په سر یې سما کړی

موسی ووې، ای بدبخته ! په څه سر شوې

له دې وړاندې چې مومن شې ته کافر شوې

دین دنیا دې په دې کفر تا تباه کړه

خوله دې بنده که، څه ستره دې ګناه کړه (که = کړه)

که مرداره خوله د بنده نکړې ژر ته

دا عالم به کړې نابوده سراسر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای موسی ! دا زما خوله د کړله بنده
پښېمانه شومه زه له دې خپل ژونده
په فریاد او واویلاوو باندې سر شو
د مېړو په لور روان زېړو زبر شو
د الله له لور موسی ته وحې راغله
چې بنده دې زما بېل کړلو له مانه
رسالت د یو کول دي ! یو کول دي !
نه بنده له خپله خدایه بیول دي
د هغه وینا له هغې خوله صفت دی
همهغه وینا و تا لره شقت دی
د هغه له خولې نه شهد دي مرجان دي
خو د تا له خولې نه زهر دي عصان دي
له پاکۍ او نا پاکۍ یم مبرا زه
له سستۍ او چالاکۍ یم مبرا زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مې خلق کړل دا مخلوق چې وکړم ګټه
مګر دا چې پرې احسان کړم، ورکړم ګټه
په ظاهر او ژبه نه يمه د چا زه
خو باطن وينم او حال د مدعا زه
د شهيد وينې دې غوره له اوبو نه
دې خطا کې دی ثواب ډېرو ذکرو نه
لعل مُهر د اثبات نه بې نياز دی
کله عشق ته سمندر د غم، ګداز دی
ډېر رازونه يې موسی وته عيان کړل
څه يې وښودل او څه ورته بيان کړل
و موسی ته چې تمام د رب بيان شو
د شپونکي پسې روان په بيابان شو
له ډېر وخت وروسته يې وموندلو هغه
وې يې زېری را ته راکه راغله وحيه
چې هر څه د زړګی غواړې هغه وايه
ليونو د عشق ته کله آداب ښايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښ ګیله:

دا ګیله د یوه اوښ وه له انسانه

چې روان و په سفر له دې جهانه

لکه جام یې سترګې سرې وي غړېدلې

په بسمل ځان یې شپونکي ته ورکتلې

د شپونکي له زړه نه هم الله خبر و

د هجران له غمه سوی زړه ځګر و

په تندي یې ښکلولو او ژړل یې

سر یې کېښودو په غېږ ورته کتل یې

چې تېر عمر یې د اوښ سره په یاد شو

لکه ښځو بیا په کوکو او فریاد شو

دا منم چې ډېر ته ماسره موړ نه وې

نه د نه ول که صورت باندې جوړ نه وې

مزلونه مې په دښتو په تا کړي

انبارونه د مالو مې په تا وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه خواږه د تا اغزي ول زما ځانه
تا به بره راته نه کتل ای ګرانه
د زړه سره ډېر مې کړی په تا ظلم
راته وبخښه په سختو کې که نه وم
د قدرت له کرشمونه اوښ ګویا شو
په بسمل ځان په ویو باندې لګیا شو
ای شپونکیه لوړه تنده در بخښمه
په میرو کې هغه منډه در بخښمه
دا بخښم چې به مالونه په ما ډېر ول
ته به موږ وې زموږ نسونه له تا هېر ول
یوه نه وه له ما ډېرې ګټې ستا وې
زما غوښې زما وینه هم وریا وې
دا مې هر څه در بخښلي دي له زړه نه
تېر به نه شمه زه تا ته له یو څه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا گیله مې ده ساتلې له ډېر وخته
دا له تا وه نه زما له کم بخت بخته
چې به کله قافلې شولې تیارې
را په مخ به وې دښتو لویې لارې
زما رسی به دې د خر په لاس کې ورکړه
موږ به شاته قافله به مو خرو سر کړه
دا حدیث دی چې آخر ته زمان راشي
د کمظرفو بدعملو دوران راشي

ناپوهان د قام او کلي رهبران شي
پوهان تېتې سترګې شا وته روان شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبي بې ادبي مې کړې د ستر مفکر، شاعر او ليکوال ښاغلي الفت صاحب لاندېنی نثر مې د (غوره نثرونه) کتاب څخه په خپل رنگ شعري توان په نظم بدل کړی، هيله ده ويې منئ او ماتې گوډې راوبخښئ.

يو ماشوم ته پلار يې ووې چې خدمت کړه
انسان هلته چې انسان سره الفت کړه
گنې هسې دا وگړي په هزار دي
خدمتگار په کې يو څو گوندې په شمار دی
د دادا په ژبه پوه نه شو ما شوم وو
وې مثال د خدمتگار ووايه کوم وو
په وړه ژبه يې هم دادا گويا شو
د ملت د خدمتگارو په ثنا شو
د ړاندو لاسونه ونيوسي بوميا شي
ړوند په څه پېژني دا چې لار له چا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په درانه خوب کې ویده وي منګري ته
څوک یې مړ کي ویده ویښ شي سحري ته
د ناروغ درمل کوي چې مسافر وي
که هر څوک وي مسلمان او یا کافر وي
په سهار که هغه مړ شي پوه به نشي
چې غمخوارو باندې پوه کله دا مړه شي
قافلو ته لارې جوړې کړي په دښتو
په ځان تېرې کړي ناخوالې د بدبختو
ملتونه په رڼو سترګو ړانده وي
که یې هېر د خدمتګارو واړه کړه وي
کوم ملت ته چې بادار خدمتګار یو شي
د تاریخ له بڼ بوساړو غوندې لو شي

ړنګه کار د بومیاوو صرف خدمت وي
خدمتګار د انبیاوو په صفت وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه د تیره شي، سحر د نه شي

شمعه د وسوزي خو لمر د نه شي

ساقي د ټولې پیالې خلاصې کړي خو

زموږ په لوېدو باندې اوتر د نه شي

چې موږ خمار وو په سر هوش نه لرو

ښه، چې یوسف مخې نظر د نه شي

موږ به له تشو پیالو هوش اخلو بیا

خدای مه کړه دا هسې لوی شر د نه شي

موږ د ساقي له میخانې نه ځار شه

مسجد د بند وي هېڅ اختر د نه شي

ساقي ستا جام له کوثرونو خوږ دی

ستا لیوني له هوش خبر د نه شی

ړنګه ته دعا وکړئ چې نه شي ودان

د لیونو له در بې در د نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نه ودرېږي ځکه ته يې په کې
ساه چې مې نشته ساه مې نشته دی نو
چا ته ژوندی چاته به مړی ښکارم
دا هم زما له رنګه بخته دی نو....
زړه دې ژوندی وي جنازه مې وکړئ
د تا له زړه وتل هم سخته دی نو
ګوره چې څه کانې دې مينې وکړې
بې سره لوی دی بې له لښته دی نو
رنګه رسوا کړې مينې خوله وتره
د مجنون لار آخر تر دښته دی نو
موږ د سپکېږو درنه مينه ساتو
لا نيلام نه يې لا هم وخته دی نو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه غواړم د غني او د خیام سره جام واخلم
د فلک سره په جنګ شم، خپل د بخت انتقام واخلم

نن شپه غواړم تر سهاره د جنت عاشقان مړه کړم
د دوزخ نوم دا دنیا کړم د بې دینو سلام واخلم

نن شپه زما خوا ته را نه شي ای له حورو نازولی
نن شپه غواړم نفرتو نه پاکې مینې انعام واخلم

د منصور روح ته آواز کړم چې د لاره ورکه شوي
هر زاهد هر محتسب نه نیم ایمان یا تمام واخلم

نن شپه غواړم مسجدو نه میخانې، د ساقي کور کړم
نن شپه غواړم فلسفو نه د ظاهر عقل خام واخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه شپه نه ده قیامت دی ژوندي کېږي مړي بیرته
نن شپه غواړم چې حساب او ستا کتاب په نیلام واخلم

نن شپه زه او ساقي دواړه د شرابو خم خانې یو
آسمان زمکه خمار شوي څنګه هوش ته کلام واخلم

نن شپه وخت کله ودرېږي کله تیز لکه اوسې شي
نن شپه ځکه ګناه نشته چانه کفر اسلام واخلم

نن شپه څه له، نن شپه څه له لیونی ړنګ ژوندی شوی
لیونو ته زنځیرونه تورو زلفو له دام واخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند کې د هر چا سره کله کله داسې کېږي
چې تش بس تش د خپل د سوري سره ناستې کېږي

خپله په ځان باندې ژړېږي او په خپله ځان ته
ورکړي تسل چې گوندې گاټې د وخت وراستې کېږي

خو نه، دا وخت کله هم چا باندې زړه نه سوزوي
د هر بې کس د هر بې وس سره په ځغاستې کېږي

د ژوند څپې مو د ژوندون لپاره ور نه گني
ځکه اوبه هم زموږ مرگ ته غشو لاستې کېږي

ړنگه! دا ړنگه برخه ورکړه بیرته لوی ښښتن ته
چې له کړو لیکو دې کله د چا راستې کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله هستي، دنيا، جنت مينه ده
د معشوقو رټل نفرت مينه ده
که مينه نه وي جنت هم کابل شه
په مينه اور، دوزخ، قيامت مينه ده
مينه کې کفر څه ايمان وه ساقي
د تا تور زهر او شربت مينه ده
مينه اخ مينه، مينه مينه ده بس
د تا غنا زما غربت مينه ده
مينه کيميا ده خاوره زر جوړوي
د تا په خيال کې زما صورت مينه ده

د ړنګ مزار کې چې اغزي وګورې
ساتي د ګل زړه کې الفت مينه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شپه مې شمېرل ستوري ته ویده وې
پرې پراته وو زلفو سیوري ته ویده وې
تور رانجه مې تورو سترګو نه راغونډ کړل
جوړل مې د عشق توري ته ویده وې
د باڼو غشي دې ښار د حسن ساتي
ستا منصور قاتل ته ګوري ته ویده وې
اننګي ول که هنداره د زخمي زړه
ساه د بل له زړه نه پلوري ته ویده وې
په سپوږمۍ مخ دې سیمیني ګوتې بر شوې
که د حسن کوم عرش ښوري ته ویده وې
سرکو شونډو کې دې پټ ساتلي څه ول
پتنګان ول په هر لوري ته ویده وې
لکه ټول حسن راغونډ شي له جهانه
ستا د مخ له آسمان ووري ته ویده وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ورکړي کوم کافر ته خدای جنت خپل
تور خالونه په مخ پوري ته ویده وې
سپین صدف د گل په څاه کې پیدا شوی
غاښ دې سپینه خوله کې برېښي ته ویده وې
د گل اوښکه ملیار گډه کړه په پرخو
ستا مین ته به څوک گوري ته وېده وې

ړنگ له تورو نه انځور د ښکلیو باسي
سپېلني یې په تا پلوري ته ویده وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې خو ډېرې دي کوم يو داسې وي
چې ورته ګورې عبادت دې وشي
دا حسن خدای دی، که خدای حسن دی ټول
د خال په لورې عبادت دې وشي
زاهده عيب رندو کې څه لټوې
ياد کړې چې حورې عبادت دې وشي
هره سجده مسجد کې نه وي غوره
پيالې کړې پورې عبادت دې وشي
ساقي يوازې په کعبه کې نه وي
سترګې کړه تورې عبادت دې وشي

ړنګه چې خومره وې خښتن هومره وي
مه وايه نورې عبادت دې وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشعرونو لیکل پرته

مو، بل هېڅ یو کمال نه زده

خدایه! داسې کمال راکړې

چې ښاریانو ته مو گران کړي

یا مو وشړې له ښاره

چې مو پاتې عمر پاره

بې کماله کلیواله

سرکو شونډو سر پیزوان کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د اوښکو قطار زما په ګرېوان راغی
یعقوبي سترګو ته خیال د هجران راغی
قافلې د صبر مه را پرېږدئ دلته
د ځګر له آسمان وینو باران راغی
ای یوسفه دغه ښار په تا ښایسته و
کوم قاصد له بدرنګ ښار د کنعان راغی
ته به قدر د یعقوب د سترګو څه کړې
درد د مینې معشوقو ته آسان راغی
زلیخا نه شوې چې پرېږدې تخت و تاج خپل
عشق کې خدای د محمد له آسمان راغی
رنګه مینه یې زده نه شي، چې زده نه وي
د عشق غشی تش په لور د جانان راغی
بس د تللي یار انګړ په لور سجدې کړه
رond یعقوب ته له ازله هجران راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ دې پټ دی په هزار هزار پردو کې
دا څه عشق دی پښتونواله په پښتو کې

زه به څه کړم د سپوږمۍ مخ چې اختر شي
ته چې نه وې اور دې واخلم اخترو کې

هو دروغ دي چې دې یاد یم تللی یاره
تا به چیرته لټوم خپلو پردو کې

عشقه ما ته دې حلاله ژوند حرام کړو
د رباب غوندې ژړیږمه نغمو کې

رنګه خلک به اختر لره هوس کړي
ته به سوزې لکه شمعه تورو شپو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یوه ساه بې ستا راتله را نه شي
چیر ته دې نوم زما په خوله را نه شي
اخلم د خدای سره ستا نوم چې کله
ایمان ته وایم خدای پاله را نه شي
ایمان د لاړ شی خو جانان دې نه ځي
توبه راځي د ښکلو تله را نه شي
حسن بې نیازه دی د عشق له غمه
پرخې د ګل سره خواله را نه شي

"ړنګ" دې رسوا دی، تا ځوک نه پېژني
د عشق پېغور ستا تر کاله را نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ته قطره کې ټول عالم ښکارېږي
چا ته د ګل په سر شبنم ښکارېږي
د "رنګ" له سترګو آیینې شرمېدې
چا ته به تش د سترګو نم ښکارېږي
د تللو غم دې، زړه له زغم بهر دی
چې در ته خیال کې هم زړه تم ښکارېږي
د غاټول زړه داغونه چا شمېرلي
د ښکلو زلفو کې چې سم ښکارېږی
د تا د مینې کیسې لنډې نه دي
په هر پرهر کې چې صنم ښکارېږي

ای د رنګ اوښکو خپل حد و پېژنئ
خیرات د عشق کې هم څوک کم ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اگر چه به اصول شعر نویسی زبان فارسی نمی فهمم اما کوشش کردم، به بزرگواری تان ببخشید؛

در آسیاب عشق باید آرد شد
هر که زلفش واست باید باد شد
تا ترا از عشق ترس است ماه رو
حسن تو از سایه ها برباد شد
سوخت باید آفتاب اسمان
تا کلام مولوی آباد شد
عشق چون در خون ها امیختند
آدمی از قید وقت آزاد شد
ساقی تا در پیاله ها عشق ریخته
ناله های یعقوب ما شاد شد
عشق را با باده ها پیوند داد
تا که منصور از انا الحق زاد شد
عشق آغازو سرانجام هاست عشق
ما بقی از جهل ها آباد شد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله زړه د هاتي تنګ شي لکه سترګه د میږي
کله لوی سمندر ځای شي په لیمه کې د سړي

داسې ما سره هم کیږي د فراق په تورو شپو
چې مې یاد شي هغه خال ستا سپینو لیچو شنه بنګړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پښو خاورې به بت کړم، کافر نه یم
څوک چې نکړي سجده یار ته سوچ کافر دی

که تفسیر د خط و خال د ساقي زده کړې
شیخ، ملا او زاهد واړه پوچ کافر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ستا د مینې د ستار غږ په سماع راوستم
د تا تر دره دعشق بې حدې ګناه راوستم

رنګ منصوري غاړه د تا مینې ته کېښودله
دار ته د وصل د اغیار رانده سپاه راوستم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې ونه وینم هره خوا تیـــــره شـي
سوچ کافر شم لااله په ما خـــــوره شي

چې پیدا شې مسلمان شمه مومن شـــم
ړنګ نه لمر شم کاینات مې هر ذره شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللې د سترګو اوبه لاسته نشي
د سپک سړي به درنه ناسته نشي

له بې ادبو نه کوڅه بدلوه
د سپي لکۍ به کله راسته نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوږو خوږو خوږو پسې مچان وي
چې معنا لري هغه په تله ګران وي

خزانې په رنګو زړونو کې موندی شي
د کمر په سر ټپوس سره چینجیان وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وشول، ولې، څنگه آر د پښت لمبې شو رانه
پښتو مو هېره کړه، پښتون ټوټې ټوټې شو رانه

د ږوند لمنه مو نیوله د گونگ غږ ته غوږ وو
چې پښتونواله افغانیت زرې زرې شو رانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروابناده پښتو رح!

بابا دعا د جنازې د پښتو ژبې کړې
پلار مې وصيت د مړې پښتو څه نا څه پلې کړې

له ما يې هېره هديره او هغه څلی دی، چې
فارسي ما تا اردو نمسو لره بناغلې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خر دی چې د عشق په لار روان نه وي
مړ دی چې د چا، څوک يې جانان نه وي

کوم زړه کې چې خدای وي مينه هم لري
نه وی چې مين هغه انسان نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې خدای شته خو مکان نلري
لکه خوره رڼا خو ځان نلري

مينه کې زه او ته ورکيږي ځکه
چې مينه خدای دی شرک امکان نلري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي چې تېرېږي په رمباړ شي خره
غتې زلزلې شي په ټټار شي خره

داسې فتواګانې داسې ګل کړي
ژېړ سري چې کله په ګفتار شي خره

د فضل الرحمان د فتوا په هکله مې ليکلی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو مې پلار او نیکو پرېښوده
تر ژبې راغله شونډو پرېښوده

ګنې مې شونډو ویل ستا شونډو ته
په تا مین یم ! پښتو پرېښوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن مور سره چې څومره بې ناموسه شول دوی
مورکې مه اخله ډالۍ ته له دا هسې سپي زوی

که د وطن حق یې ادا کړو بیا افغان بچی شو
کنه د مار بچی وو تا په خپلو وینو کړو لوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو پرېښږدو شرق او غرب ځپلی فکر
یو څاروي او کوم ستر خر به مو وي مشر

تو لعنت په داسې مشر داسې کشر
چې دنیا عقبا یې جوړه وي په عُشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه درنه زړه نه درنه خوله غواړمه
نه زلفو سوری مړه کاته غواړمه

یوازې هومره رنګ ته پټ ووایه
مړ دې په خال د زنې زه غواړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه اويا حورې چې د سل افغان په بيه اخلي
دا خره بيا خپل حوس ته زما د دين نوم څه له اخلي

دوی چې د کوم غلمان لپاره زموږ سر غوڅوي
هغوی دا تور ټټوان د پچو وږو ته کله اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ښکلې در ته سترګو کې خوږه شي
ګوندې ږنګه نظر نه لرې ليدو کې

کنه خدايږو دا څنار څنار ځوانۍ يې
لکه پاڼه د خزان به شي لوېدو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېگا شيـــــخ يوې فاحشې ته وې نخرې کړې
په هره شېبه څوک دام کې ځولنې كـــــــړې

فاحشې ووې ای شيـــــــــــخه! دا رښتيا ده
خو چې ته ځنگه ښکارېږې هغه کړې، کړې؟

فیلسوف، شاعر او وخت ستر پوه خیام رباعي مې پښتو کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره د خوشال وي او روش د باچا خان
عقل د جمال وي او احساس د ملنگ جان

داسې که پيداشي نو پيدا کې بل افغان
يا وبا کې ګډه چې بيا مړ شي مړ پټان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د پښتو او د مذهب په نوم مرم
له بې ادبو د ادب په نوم مرم

زه یم افغانه بېچاره مورکۍ
د حوا لور یم د نسب په نوم مرم

افغاني لور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مرشد او استاد ښاغلي حيدري وجودي ته ډالۍ

ړنګې ودانۍ له تا، ړندې روښانې له تا
سماع کړي زانې له تا، پیره زما وجودي

د ړنګ سلام ومنه، ډېر احترام ومنه
ملنګان ستا دي غني، پیره زما وجودي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقمر له زویه څه غواړې ته
ای محتسبه زه له ار داسې یم

پلار مې په دوه غنمو خرڅ کړو جنت
زی په یو خال خرڅوم نر داسې یم

آر = اصل

مقمر= قمارباز، جواریگر، جوارگر

زی = زه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقمر له زویه څه غواړې ته
ای محتسبه زه له ار داسې یم

پلار مې په دوه غنمو خرڅ کړو جنت
زی په یو خال خرڅوم نر داسې یم

آر = اصل

مقمر= قمارباز، جواریگر، جوارگر

زی = زه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه جام له میو ډک وي، ستا هم خوله له خندا ډکه
خاورې نه شو خوار نصیب زما چې ملا یم له تلتکه

د طواف په نوم به ورشم ستا د زنې په سر خال ته
ځکه هسې هم خوږې دي د کوثر له څک څکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمندر نه دی چې په شور شي په څپو شي زړګی
کهکشان نه دی چې ړنګېږي په لوېدو شي زړګی

لکه کوم غره کې کوم غرڅه یوازې ساه ورکوي
پوهېږي يو پرې خپله زړه په ماتېدو شي زړګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني پښتون پښتو سره به لوبې نه کړي
په رسۍ وتړي ماشوم چې لا به سوبې نه کړي

موږ که زمرو غوندې درانده یو ته غپېړې گوره
دښتې به سر په جنگوو باندې خړوبې نکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر صور د اسرافیل یې تر غوږو شي
د ناصح نصیحت هیڅ پرې اثر نه کا

له ویده پښتنونه هغه خر دی غوره
چې په هوش باندې بېهوشه نظر نه کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړمه زوړ شومه بیا ځوان به نه شم
له سترګو ولوېدم جانان به نه شم

اوس مو له ښکلو لارې بیلې شولې
نتکۍ، والی د تا پیزوان به نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړمه زوړ شومه بيا ځوان به نه شم
له سترګو ولوېدم جانان به نه شم

اوس مو له ښکلو لارې بيلې شولې
نتکۍ، والۍ د تا پيزوان به نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني مو سترګو باندې ونه ليده
چې په ليمو کې اوسېدلي نه يو

خاني، ځواني او پښتونواله چېرته
چې تاسې ښکلو مورِ منلي نه يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه د مور وي خرڅول يې خرڅول د مور دي
پرويز ختكه ! يو پښتون ته داكول پېغور دي

پرويز ختكه ! خپله خته خپله متپه پاله
دا پنجابيان هغه مغل دي خو مخونې تور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه پښتون چې په پښتو شرمېږي
نه پښتو ليکي نه پښتو غږېږي

د هغې ډمې د پازيب غوندې دی
چې د پردو محفل کې وشرنگېږي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library